вересень 2002
September 2002

ПРОМІНЬ
Promin

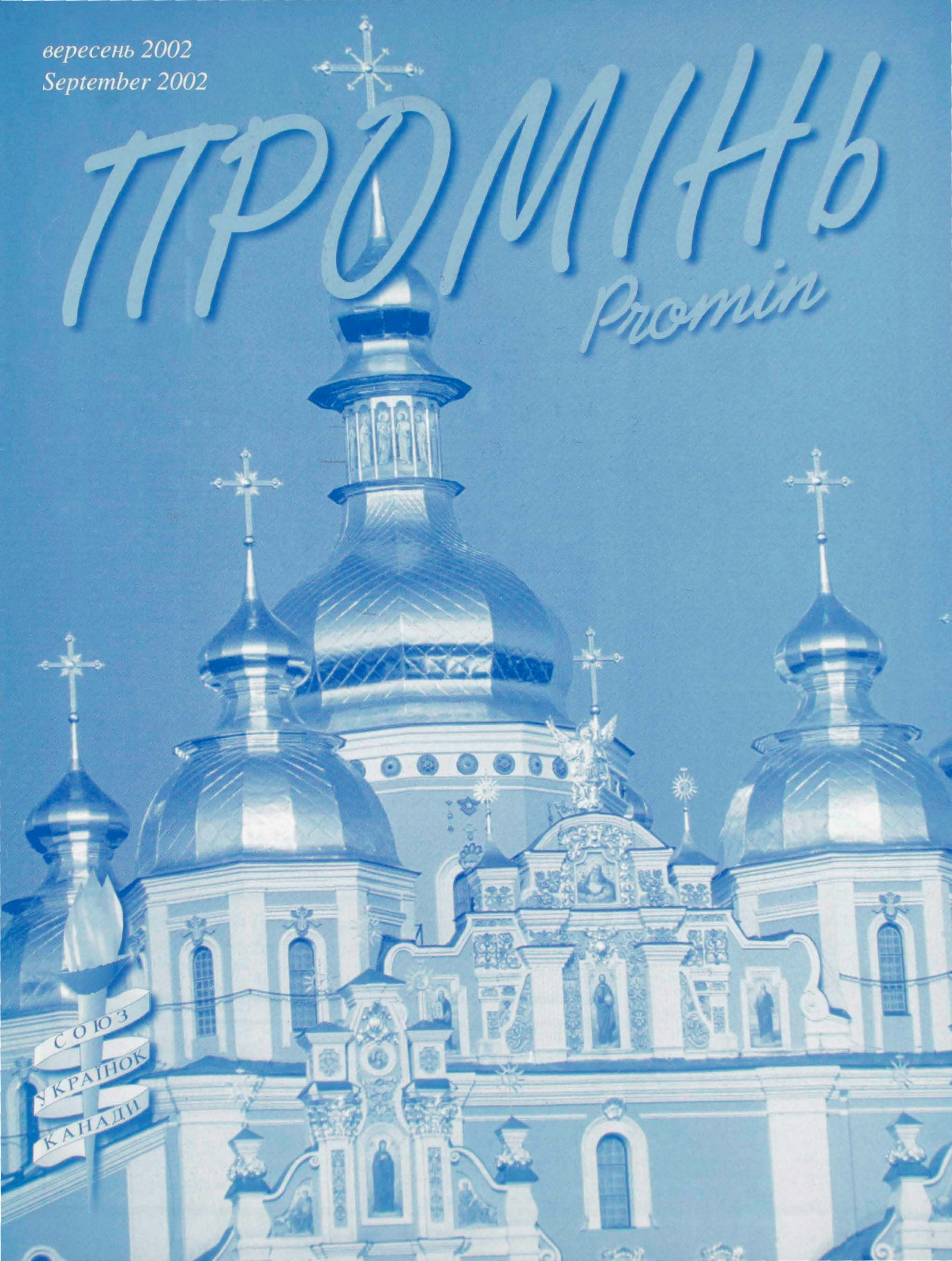

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

ПРОМІНЬ
РІК XXXXII ВЕРЕСЕНЬ Ч. 8
видає
СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ
Виходить раз у місяць,
Головний Редактор - Орися Сушко
Редактор - Оксана Сушко
Редакційа Колегія:
Соня Бейзик
Добр. Катерина Бублик
Галя Липка
Галина Мельник-Марко
Референт Променя - Галя Щерблюк
Річна передплата в Канаді - $20.00
Передплата до інших країн - US $25.00
Одне число - $3.00
Редакція застерігає собі право скорочувати та поправляти надіслані матеріяли

PROMIN
Box 57268
Jackson Station
Hamilton, Ontario, Canada
L8P 4X1
Fax: 905-524-5362
e-mail -promin@primus.ca

PROMIN
published monthly by
UKRAINIAN WOMEN'S
ASSOCIATION OF CANADA
VOL. XXXXII SEPTEMBER No. 8
Editor-in-Chief - Orysia Sushko
telephone 905-572-9626
Editor - Oksana Sushko
Editorial Committee:
Sonja Bejzyk
Dobr. Kateryna Bublyk
Halia Lypka
Halyna Melnyk-Marko
Promin Convener - Helen Scherbluk
Telephone 416-233-0724
Administrator - Oksana Sushko
telephone 905-641-2797
Subscription in Canada - $20.00
Other Countries - US $25.00
Single copy - $3.00
The editors reserve the right to edit submitted materials
Publication Mail
PAP Registration No. 09580
International Standard Serial number
ISSN 038021-40
Формат - Оксана Сушко
Layout - Oksana Sushko

ЗМІСТ
CONTENTS

1 Редакційна .... Editorial
2 Освіта .... Education
9 Духовість .... Spirituality
11 Навкола Світу .... Around the World
14 Нашим Дітям .... For our Children
16 Вісті з централі .... News from the National Office
18 Громадська Хроніка .... Community Events
25 СУС З'їзди .... USRL Conventions
28 Квіти незабутнім .... In Memoriam
33 Пресовий Фонд .... Press Fund

We acknowledge the financial support of the Government of Canada, through the Publications Assistance Program (PAP), toward our mailing costs, PAP Registration No. 09580

Photo: Mykolajivskej Sobor, Kyiv, Ukraine - Orysia Sushko's collection
Фото: Миколаївський Собор, Київ, Україна - колекція Орисі Сушко

Союзу Українок Канади / Ukrainian Women's Association of Canada
National Office:
9 St. John's Avenue ,
Winnipeg MB R2W 1G8
Telephone: 204-957-7630
Fax: 204-582-5241

Editorial
Редакційна

Слава Ісусу Христу!

Як скоро пройшло літо і вся природна краса пов'язана з цим сезоном. Чудові барвисті квіти та зелень природи дали нам певну насолоду для успокоєння наших душ та відживлення нашої енергії.

І знову перед нами настав час повернення до громадських обов'язків, до наших завдань, до науки і до спільних проєктів, які єднають нас при наших громдах і церквах. Нас чекає багато цікавого в цьому надходячому осінньому сезоні.

В цей час потрібно нам звернути особливу увагу на загальну освіту, а зокрема на плекання української мови. Потрібно повести активну працю на відтинках розповсюдження і вдержання українських шкіл та курсів українознавства, позаочні курси, українські лекції в державних школах та в університетах. Тепер більш як коли ми повинні бути свідомі великої ваги знання рідної української мови. Вона нам потрібна тут в Канаді і для наших зв'язків з Україною.

Кожна людина повинна доповнити своє знання української мови, вибираючи собі відповідний рівень. Ми маємо всі можливості зберігати і поширювати свою рідну мову - ніхто нам це не забороняє.

Отож при кожній нагоді плекаймо нашу рідну мову, звичаї, традиції, літературу, пісню і нашу Православну Віру.

В цьому напрямі чимало прападає праці для жіноцтва, в родині і в організації. Хай ці слова Лесі Українки дадуть нам ту наснагу, яка підкріпить нас в цей час.

Вставай, хто живий, в кого думка повстала!
Година до праці настала!
Не бійся досвітньої мли,
Досвітній огонь запали,
Коли ще зоря не заграла.

Орися Сушко

In *A Fresh Start* (New York: Signet Books, 1987), Leonard Felder tells us that if you take a glass jar, punch some air holes in the lid, and put several flies inside the jar, they will fly around and around, desperately trying to find a way out of their prison. If the lid has been on for some time, the result is fascinating: When you take it off, the flies stay in the jar. That's right, they won't try to get away. The opening is clear, and all they have to do is fly up and out. But they won't. They will circle in the same pattern inside the jar. When they get close to the opening, they fly back down again. They continue to reenact their pattern of frustration and imprisonment even though they are only inches from being free.

People often behave much like the flies in the jar. We also fly around in the painful ruts of the past. Even when the lid is off and the possibility of being set free is before us, we often remain.

While cutting loose from the past and enjoying the blessings of today and tomorrow is often easier said than done, it is helpful to create 'fresh starts' for ourselves throughout the year. Many of us make 'new year's resolutions' in order to free ourselves from destructive habits. A wonderful idea, but why wait until January 1st?

Autumn is a wonderful season, filled not only with the maturing of nature, but also with new beginnings. A new academic year begins, a new season, a new Church calendar. Let's create an opportunity for ourselves to re-examine our lifestyles and our spiritual health, and not merely *plan* to make changes where we feel God would want us to, but in fact *make* the changes -- begin the process, actively. So that by January 1st, our list of resolutions may be very, very short.

God bless!

Oksana

Освіта в незалежній Україні: Стан, проблеми, шляхи, розвитку

Освітянська галузь України, насамперед, дошкільна та шкільна освіта переживає нині складний процес реформування, пов'язаний насамперед з переходом на 12-ий річний термін навчання, який в цілому можна охарактеризувати як становлення національної системи освіти і виховання з врахуванням вітчизняного та світового досвіду.

II Всеукраїнський з'їзд працівників освіти, зокрема, що відбувся в Києві 8-9 жовтня 2001 року розкрив як проблеми, так і безперечні набутки національної системи освіти і виховання. Наголошено при цьому, що шклола вже виховала перше покоління, яке вивчало українську мову з дитинства і для якого проблеми двомовности просто не існує. Додамо до цього прийняття на з'їзді Національної доктрини розвитку освіти України у XXI столітті - давно очікуваного документу, розрахованого на перспективу і кардинальні зміни у цій сфері. З'їзд також звернув увагу громадськости на те, що країні, яка прагне стати високорозвинутою, необхідно виховати молоде покоління здатне повноцінно жити і активно діяти в новому світі, постійно творчо самовдосконалюватись й адекватно реаґувати на зміни, особливо у періоди технологічних та цивілізованих проривів.

Як бачимо, розробка концептуальних засад розвитку освітянської ділянки ведеться досить активно, але на практиці маємо зовсім іншу картину.

Так, вже другий рік має місце економічне зростання країни, початок якому було покладено ще урядом В. Ющенка. Проте життя освітян, чи це не дивно, не тільки не поліпшується, а навіть погіршується. Мало того, що в державному бюджеті на 2002 рік передбачається менше чотирьох вістоків видатків на освіту, але і є

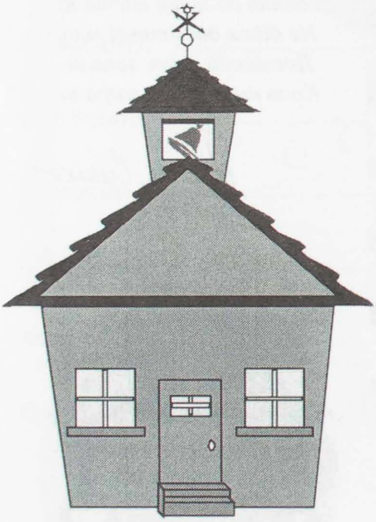

загроза його зменшення порівняно з минулим роком (це питання дискутується). До того ж відмінені такі вимого статті 57 закону „Про освіту" як надбавки за вислугу років, індексація зарплати ви кладача до середньої в промисловості, виплата на оздоровлення, виплата педагогам за перевірку зошитів, клясне керівництво, завідування ляборaторіями. Вищі керівники визнали також, що освіту поки що не віднесено до системи державних пріоритетів. Це явно суперечить всім ритуальним закликанням можновладців про їх постійну турботу за розвиток ділянки освіти.

З'їзд дав надію на те, що згодом поліпшиться скрутне матеріяльне становище вчитилів. Однією з головних проблем, на думку вчителів, що вимагає негайного розв'язання, є розробка і впровадення нових підручників, яких сьогодні школі не вистачає катастрофічно. Бажано, щоб змінився статус вчителя в суспільстві, оскільки непопулярність професії (зумовлена низькою заплатою) при зводить до того, що в школу нерідко ідуть ті фахівці, щоне змогли влаштуватись на престижну роботу. Це призводить до девальвації самого поняття „вчитель". Різнобій у підготовці і визначенні підручників та пріоритетнних програм на кшталт „правильні" призводять до того, що вчитель часто не знає, на чому зосередити свою увагу і який з „правильних курсів" відібрати для викладання в школі.

Разом з тим, хоч повернення освітянської галузі до споконвічного народного досвіду розбудови її основ на українознавчих засадах з врахуванням архітипів українських засадах з врахуванням архітипів української ментальности та світового досвіду здійснюється ще надто повільно, процес цей думається, все ж таки набуває сили.

Школи столиці України Києва, наприклад, у переважній своїй більшості формують навчальні пляни і програми на українознавчих засадах. Майже три десятки загальноосвітніх шкіл в. м. Донецьку є суто українськими і кількість їх з року в рік зростає. Відкриті загальноосвітні школи в Автономній Республіці Крим,

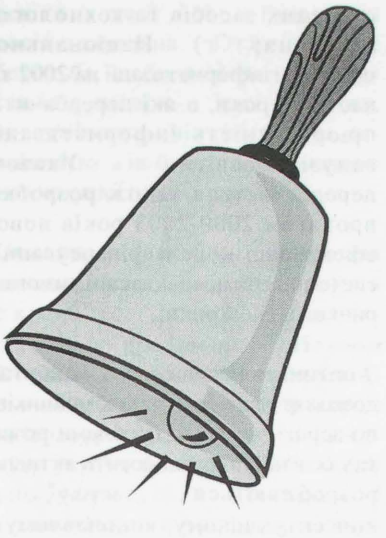

зокрема, в м. Сімферополі та Севастополі при наявності тенденції до збільшення їх числа.

Немає проблеми викладання предметів українською мовою на Сумщині. Всі загальноосвітні школи та дошкільні заклади м. Суми і області переведені на державну мову навчання і виховання. Викладання у Сумському і Глухівському державних педагогічних університетах й Сумському обласному інституті післядипломної освіти педагогічних працівників ведеться українською мовою. Як виключення, для емігрантів і біженців працюють російськомовні школи. Управління освіти і науки Сумскої облдержадміністрації одним із перших в державі ввело в навчальні пляни уроки народознавства для учнів загальноосвітніх шкіл. У 1993 р. в м. Суми проведено також Всеукраїнський семінар з проблем впровадження українознавства у навчально-виховну роботу в школі.

Разом з тим, становлення національної системи освіти і виховання в Україні серйозно гальмується внаслідок відсутності повноцінних українських підручників, посібників та методичних розробок з історії України, національної державності, української культури і мистецтва, а також грунтовного висвітлення питань сучасного українського націотворення і державного будівництва. Це надзвичайно ускладнює роботу вчителя в школі, яка все ж таки проводиться незважаючи на мізерну зарплату. До речі, українські вчителі продовжують навчати дітей, роками вчасно не отримуючи навіть мізерного заробітку, бо покинути учні напризволяще їм не дозволяє поклик душі.

В цілому ж, незважаючи на всі негаразди, українізація освіти, думається, набула незворотнього характеру. Найкращими ліками при здійсненні цього процесу, насамперед в східній Україні, що отримала у спадок ідеологічні догми та психологічні комплекси від радянської доби, є повсякденна кропітка інформаційно-освітня та просвітницька робота серед освітян, військовиків, держслужбовців і підприємців, яку проводить, зокрема Координаційний комітет допомоги України в США (голова - Володимир Воловдюк) спільно з Центром Українознавство Товариства Знання України (директор - Анатолій Мартинюк) протягом останніх чотирьох з половиною років в Україні.

Важливе місце у цій роботі має посісти збірник навчально-виховних програм з українознавста, нещодавно виданий в Україні (видавництво Знання України, 2001 р.). Цей збірник включає в себе концепцію національнодержавної системи освіти і програми з українознавства для I-XII клясів загальноосвітньої школи, підготовчої школи, позаклясної роботи в загальноосвітніх школах, гуманітарого ліцею, вищих навчальних закладів, інститутів післядипломної педагогічної освіти, розроблені під керівництвом директора Науково-дослідного інституту українознавства Міністерства освіти і науки України, професора академіка УВАН та АН вищої школи України Петра Кононенка, програми навчання в школах українознавства в США (керівник - професор, академік УВАН, АНВШ і АПН України, голова Шкільної Ради США Євген Федоренко) та інформаційно-просвітницьку програму Українознавства для вивчення в мережі післядипломної освіти, підвищення кваліфікації фахівців з різних ділянок знань і просвітницької роботи серед різних верств населення України (упорядник - Анатолій Мартинюк, директор Центру Українознавства Товариства Знання України). Названі програми нині жваво обговорюються й втілюються у жит-тя педагогічною громадськістю України.

Товариство Знання України (голова правління - Василь Кушерець) також підготувало навчальний посібник Практичний курс української мови (автори - Неоніла Зайченко та Сусанна Воровйова) для всіх важаючих вивчити українську мову в Україні та за її межами шляхом організації дистанційного, інтерактивного навчання з використаням мережі

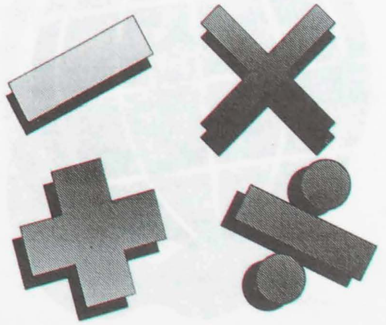

інтернет. Цей навчальний посібник орієнтовано головним чином на оволодіння усною формою розмовно-побутового мовлення, рощирення пасивного лексичного запасу й вироблення навичок та вмінь монологічного мовлення.

Українознавча спрямованість цього посібника реалізується завдяки підбору діялогів, навчальних текстів та завдань до них, що відбивають національні риси мовної поведінки носіїв української мови в різних ситуаціях спілкування, Кожну комунікативну тему посібника завершують уривки художніх текстів, жарти, гуморески, тематично пов'язані з нею. Цій меті підпорядковані також спеціяльно підібрані уривки оригінальних художніх текстів, прислівів які поряд з пізнавальною інформацією про життя українського народу, його традиції, звичаї, обряди, розкривають його характерні риси, спосіб мислення, смаки, уподобання тощо, цебто різні сторони життя українців.

Самостійне вивчення української мови за цим посібником полегшується наявністю в ньому українсьско-російсько-англійсього словника, в якому зафіксована вся наявна в посібнику лексика.

Для організації зворотнього зв'язку розроблено систему контрольних завдань - текстів для кожної теми посібника, що дають змогу контролювати рівень оволодіння українською мовою.

За бажаннями користувачі посібника можуть скласти підсумковий іспит і отримати відповідний сертифікат.

Переспективи подальшого розвитку освітянської ділянки накреслені в Указі Президента України „Про додаткові заходи щодо забезпечення розвитку освіти в Україні" від 9 жовтня 2002 року. Цим Указом передбачено у найближчий час розробити і затвердити а) цільову державну програму „Вчитель", спрямовану на поліпшення умов професійної діяльности педагогічних працівників; б) програму розвитку позашкільних навчальних закладів, у якій передбачити заходи щодо забезпечення доступности позашкільної освіти, в першу чергу для учнівської молоді; в) цільову комплексну програму наукових досліджень у ділянці освіти щодо розробки виробництва та впровадження у навчальний процес сучасних засобів та технологій навчання; г) Національної програми інформатизації на 2002 та наступні роки, в які передбачити пріоритетність інформатизації галузі освіти. Указом передбачається також розробка протягом 2000-2003 років нової ефективної моделі фінансування системи освіти, адекватної вимогам ринкової економіки.

З оптимізмом дивитись у майбутнє дозволяє наявність таких чинників: по-перше, нагальні проблеми розвитку освіти в Україні досить активно розробляються „зверху" в консептуальному, виконавчому і робочому плянах; по-друге, усунено нестабільність, постійні зміни в „освітніх верхах", завдяки чому міністру освіти і науки України, академіку НАН України Василю Кременю, що виступив свого часу ініціятором реформування освіти, надано повноваження втілити цей задум в життя.

Анатолій Мартинюк, директор
Центру Українознвство
Товариства „Знання",
Україна, м. Київ.

Джерело: Рідна Школа, # 131,
лютий 2002 р.

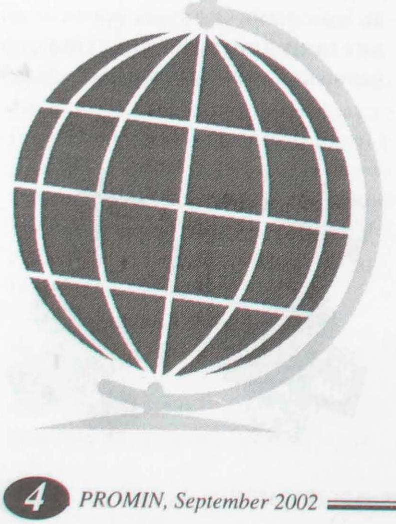

Українське шкільництво в світі

Юрій Гаєцький

В жовтні 1999 р. відбулася велика конференція, присвячена проблемам освіти та шкільництва у світі. На ній виступали фахівці з Америки, Англії, Південної Африки, Ізраїлю, Японії, Китаю та України. Цей форум відбувся в Ратґерському університеті, Нью Бронсвік, Нью Джерзі.

У 2001 році вийшов збірник доповідей цієї конференції під назвою „Етнічність, раса та національність у шкільництві. Глобальна перспектива." Тут поміщено одинадцять доповідей та вступ проф. Н. К. Шімагари з Патґерського університету. Він звертає увагу, що в теперішнім світі етнічність та національність не є сумісні поняття. В Україні, яка була сильно зрусифікована до часу її самостійности в 1991 році, вища

освіта далі в більшості російськомовна. Отже, триває боротьба, щоби національна мова стала мовою шкільництва, академічного спілкування та видавництва, а не була тільки етнічною мовою одної групи - українців.

Основна доповідь „Реформа шкільництва та мовне питання в Україні" (ст. 213 - 232) була виголошена професорами Петром Кононенком та Іваном Головінським. Кононенко є професором літератури та директором Інституту українознавства в Київському університеті ім. Т. Шевченка. І Головінський є професором психології шкільництва у Вищій педагогічній школі Ратгерського університету.

Їхня доповідь була в основному про соціяльну політичну та історичну сторінки української мови. Проблеми в Україні походять з її геополітичної позиції між Европою та Азією. Русифікація України продовжується як за царської Росії, так і за СССР через те, що мова була найважливішою для національної окремішности українців. А національна мова національна ідентичність - це дві сторони однієї медалі.

В Україні в 1999 році біля 11 мільйонів студентів вчилися в 26 тисяч навчальних закладах, серед них: 14 клясичних та 45 технічних університетах,1,176 технікумах, 754 вузах, 30 академіях та 72 інститутах. Їх навчають 43 тис. професорів.

Хоч українці становлять 75% всього населення, тільки 50% шкіл вживає українську мову навчання. Ще гірше по вузах та університетах: там тільки 37% уживають українську мову в навчанні. Це все через неувагу уряду до своїх законів, бо Конституція України ясно каже, що офіційною мовою є українська й нею мають всі користуватися. Пасивне ставлення до Закону про мову часто має гарячу підтримку запеклих русофілів в деяких реґіонах України. Наприклад, в Криму, де живе 625 тисяч українців, є тільки дві середні школи з українською мовою. Подібне діється в Донецьку, де 93% шкіл є російськомовними; в Луганську - 90%, в Запоріжжі - 67%, в Одесі - 65% та в Харкові - 60% російськомовних шкіл.

В 1997 році було 3,666 чужомовних шкіл. З них: 3,470 - російських, 115 - румунських, 64 - мадярських, 11 - молдавських, 3 - польських та 3 - жидівських.

Отже, ситуація не дуже перспективна. Проголошення української мови як державної в Конституції - це тільки перший крок. Введення її як предмету навчання в університетах, вузах, як і в нижчих клясах, є конечним для плекання української мови. Як і введення української мови для спілкування в дипломатичний корпус. Збройні сили, службу безпеки, торгівлю та транспорт.

Так саме з освітянськими виданнями. Автори наводять статистику, що ситуація не змінилася від 1960-64 років. Тоді видавництва університетів Києва, Львова та Харкова видали 2,297 назв, з того українською мовою - тільки 795, себто 36%.

Отже роки ґеополітичної гегемонії Росії та абсолютна контроля призвичаїла дві ґенерації освітян приймати зверхність російської мови. Тому утвердження української мови буде потребувати багато труду. Загальне вживання української мови буде тоді, коли в усіх університетах та вузах українська мова буде мовою викладання. Тоді й батьки, з чисто утилітарних причин, будуть заохочувати дітей вчитися по-українськи, бо це їм дасть можливість дістати вищу освіту.

Висновки не дуже веселі. Тому обговорення на міжнародному форумі й висуває українські проблеми в центр уваги різних науковців світу.

На цій конференції йшлося й про проблеми мексиканців у Північній Каліфорнії. т.зв. чіканос, і валійців у Великій Британії, й меншостей у Японії. Дискутували спроби порозуміння між чорними та „кольоровими" у Південній Америці, де тепер чорні є при владі. В Китаї вчать одну мову, але дозволяють на другу на тероторіях меншостей.

Дискутували не тільки про мову, але навчання культур, серед меншин. Це - окрема проблема в Америці, де західну культуру насаджують всім меншинам. Проти цього виступають т. зв. багато-культурники, які кажуть, що західні вартості - це тільки ціхи панівної культури, яка відштовкує досвід меншин.

Цей 14-ий з черги симпозіюм, відбувся у рамках Вищої школи освіти при Ратгерс Університеті під назвою Різнородність у новім тисячолітті: міжнародна перспектива.

Такі конференції треба тільки привітати й пильнувати, щоби українські проблеми на них обговорювалися.

Making the Most of Your Children's Public School Education

by Ann Marie Gidus-Mecera

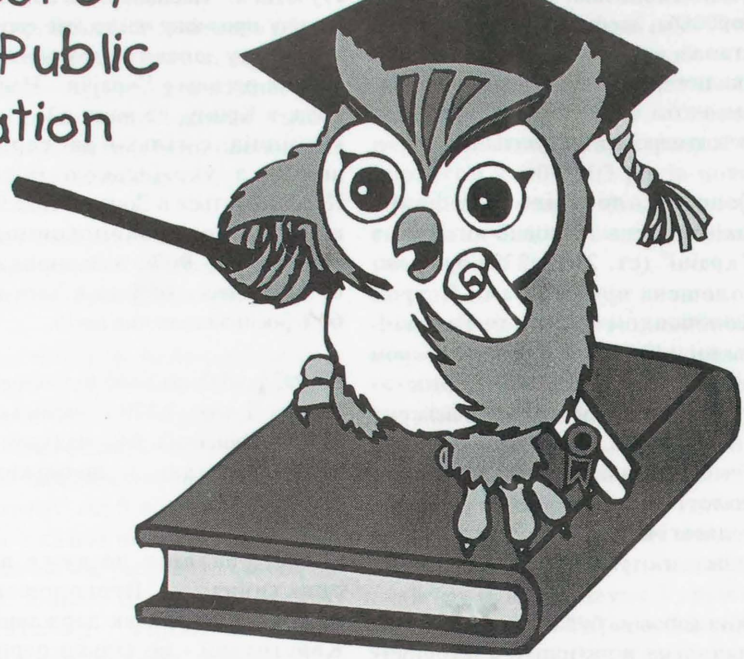

While the trend of many Christians today, including a growing number of Orthodox Christians, is to homeschool their children, many, by choice or from necessity, have decided to educate their children through the public school systems.

Any concerned Orthodox parent is aware of the negatives attached to a public school education, and many struggle with this on an ongoing basis. While the purpose of this article is not to defend the benefits of a public school education, it will attempt to help Orthodox parents turn those negative factors into positive learning experiences.

Let me cite one example that prompted me to write this article. My oldest daughter is in fifth grade and was assigned to read the book *Dear Mr. Henshaw* by Beverly Cleary. She was given a booklet of questions to answer as a way of testing overall comprehension. To give a brief synopsis of the book, the main character, Leigh, writes letters to a fictitious Mr. Henshaw. The book is comprised of these letters, and illustrates how much letters can reveal about a person. In the letters, Leigh describes his parents, who are separated. His father is a truck driver who was gone from home a lot and didn't call home frequently. This worried and upset his mother. As a result, the couple separated. In the letters, Leigh expresses his hope that his parents not get a divorce but get back together again, which they don't.

Following are some of the questions testing the students' comprehension: "Did you predict that Leigh's parents would get back together again or that they would remain apart? Do you accept the actual ending of the story, or do you think it would have been better if Leigh's parents reconciled? Explain your answer."

When I read the set of questions, I know my heart rate increased dramatically, and my first inclination was to yell to her, "This isn't right!" after which I would get on the phone to the principal and then to the teacher and yell the same thing (with much more to follow).

I didn't do any of the above.

The particular issue of divorce has been handled by society in the past few years in a totally anti-Christian way. Divorce is viewed as an acceptable way to "fall out of love" with someone and start all over again. What's more, families are defined in the local school health class (and I suspect many others) as the unit in which you happen to live, whether it means mom and kids, grandma and kids -- even the traditional mom, dad and kids! There is even a Barney song that sings of the different kinds of families there are. In society's attempt to build up a child's self-esteem (so they don't feel bad because they aren't part of a "traditional" family unit), the sanctity of marriage has been grossly redefined. What's more, children are also getting the message that divorce is okay.

To get back to the list of questions: They hadn't been answered yet, so I took a deep breath, tried to sound as casual as possible and asked my daughter to tell me a little about the book. Why had the boy's parents divorced? Because his mom didn't like worrying about his father being on the road, she replied. He didn't call home much, either, she added. My heart sank. Was this acceptable to her, I wondered? I asked her what she thought.

After I listened to her (biting my tongue so I wouldn't jump in with my two cents) I told her that Orthodox Christians didn't believe that divorce was right. Sometimes there are problems in a marriage and they can make us unhappy, but we don't get divorced just because we are unhappy or don't like the situation, I explained. There might be a lot of things we don't like that will happen to us, and sometimes we have to make sacrifices, I added.

Would my daughter accept what I told her? Would she ignore me, knowing that plenty of the children in her fifth grade came from split homes? I knew what the answer was: There are no guarantees. Yet one thing's for sure: God expects us to lovingly teach our children our Faith.

While I could have chosen to view this episode in a negative way, I chose to turn it around and use it to teach my daughter about several important issues: life, love, and marriage. As Christian educators (and that's what we parents are), I believe we must use every opportunity to show our children how everything relates back to God and His one true Faith.

The public school can be one of those opportunities. Learning to exist peacefully among those with different backgrounds can't be practiced in the classroom. Learning to question everything against what's pleasing to God can be practiced in the classroom. Having compassion for others can be practiced in the classroom. This is all possible because as good Orthodox parents, we have already greatly shaped our children in the first few years of life.

What, then, can we do as Orthodox parents to make the most of our children's public school education and help them grow in the Lord?

Get involved. Let the teachers and administrative staff know you are willing to volunteer in any capacity. If you have young ones at home and can't volunteer in the school itself, offer to work on projects at home. This shows the school and your children that you are interested in their education.

Be visible. Plan to eat lunch with your children. Send snacks or cookies in occasionally. Drop them off at their classroom or meet them at their classroom after school. All of these things help make you visible, which helps you have a feel for what's going on in school. Education experts say that being visible shows your children and their teachers you care.

Review schoolwork daily. Have a set time when you sit down and look over your children's schoolwork and assignments. Education experts say that taking an interest in your children's education helps boost their enthusiasm about school and helps them get better grades. Reviewing schoolwork takes only a few minutes and can develop into a special time for you and your children.

Listen. Your children have a lot to say and you'll not only learn a lot, but foster good communication habits. As you put your children to bed at night, ask them to tell you something good that happened that day; then ask if something not-so-good happened. You'll get a better idea of how their day went and what might be bothering them, and also spark some special conversations.

Set a good example. This may be easier (or harder) than you think! Our children learn from our example. No matter how much they teach about drugs, values, or "fair fighting" in school, in the end, children usually adopt their parents' values.

Use bad behaviour and situations as teaching opportunities. When you hear of or see something that is inappropriate, use it as a way to reinforce proper behaviour. Simply state the behaviour or situation as it happened, say that it was wrong, then state what the appropriate behaviour is. For example, if you see a group of children purposely making fun of a mentally retarded child, you can say, "Those kids are making fun of that boy. He was born mentally retarded and can't talk or think as clearly as we can. Making fun of him is not right. It probably hurts his feelings. Making fun of someone isn't pleasing to God because God loves everyone." Keeping your statements simple and short will make it easier for your child to understand your position and make your words seem less like a sermon. You can even end by saying, "As Orthodox Christians we believe..." which may seem less threatening (especially when children are older).

Trust in the Lord. Probably the two most important factors to remember when raising our children are (1) we do not have the power to mold them into perfect people, and (2) there are no guarantees. Even if we do everything "right", our children may choose a different path to follow than what we had in mind. That's because they were born with their own free will. Ultimately, they must choose to live as Orthodox Christians. Our task is to do all we possibly can to train them up in the Lord. After that, we must practice our faith by having faith that Christ will bless and guide His (yes, His!) children along the right path.

Give them credit. Once they reach school age, our children's character has already been greatly shaped. They will be capable of discerning basic rights and wrongs, although they will still need loving guidance when they steer off the right path. We must still

Important Message for Permanent Residents

Canada's Permanent Resident Card

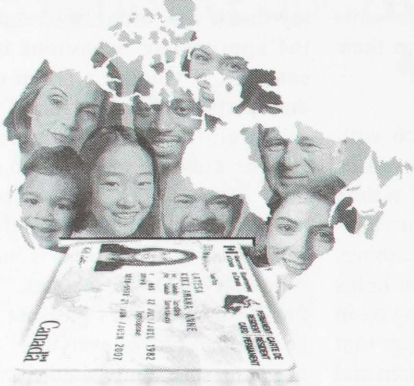

What You Should Know

A New Permanent Resident Card: A more secure and durable proof of residency card for permanent residents (landed immigrants) living in Canada is one feature of Canada's new *Immigration and Refugee Protection Act*. This tamper-resistant card replaces the paper document (IMM 1000) for travel purposes.

Who will need the new Permanent Resident Card: "Permanent residents" are people who have applied and been accepted to live in Canada. Permanent residents travelling outside of Canada as of December 31, 2003 will need this card to re-enter Canada. Canadian citizens are not eligible for the Permanent Resident Card.

Becoming Canadian: Permanent residents who can become Canadian citizens are encouraged to apply for their citizenship.

When To Apply For Your Permanent Resident Card: Applications are now available. They will be processed based on the year you became a permanent resident of Canada. Check the chart below to see in which month you should apply. For example, if your year of landing as a permanent resident was 1998, you should submit your application in May 2003. There is no need to apply earlier.

YEAR OF LANDING	WHEN TO SUBMIT YOUR APPLICATION
2002	October 15 to November 30, 2002
2001	December to February 2003
2000	March & April 2003
1996 - 1999	May 2003
1992 - 1995	June 2003
1988 - 1991	July 2003
1980 - 1987	August 2003
1973 - 1979	September 2003
Before 1973	ANYTIME after October 2002

For information or application kits:
1 800 255-4541
TTY / TDD: 1 888 576-8502
www.cic.gc.ca

Canada

give our children credit for being able to make many right decisions, lovingly correcting them when they make the wrong ones.

Send them off to school with a prayer. As you send them out the door or drop them off at school, pray that God will bless them and be with them (even if you've already said morning prayers together) during the coming day. You may even want to tell them directly, "God bless you and be with you," to remind them that God is watching over them.

Sending your child to public school can be a rewarding experience. The situations that arise and the interaction your child has with other children can provide opportunities for teaching and reinforcing sound Orthodox values. Most importantly, we must put our faith in Christ, believing that He will help us raise His children as true Orthodox Christians.

Ann Marie Gidus-Mecera is the author of Orthodox books for children, including I Go to Church *and* The Storm and the Sea: The Life of St. Nicholas. *She also wrote the religious education manual* A Way of Life. *She is currently a member of St. Gregory of Nyssa Orthodox Church in Columbus, Ohio, where she serves on the parish council and is a member of the diocesan council for the Midwest Diocese. She has presented workshops on parish renewal, acted as a facilitator during the Administrative Summit, and was a consultant to the Administrative Task Force.*

The above article is reprinted from an article originally appearing in "Orthodox Family Life (OFL)". Other OFL articles can be found on the website http://www.theologic.com/oflweb. This web site is donated and maintained by TheoLogic Systems, which provides software and information tools for Orthodox Christians and parishes worldwide.

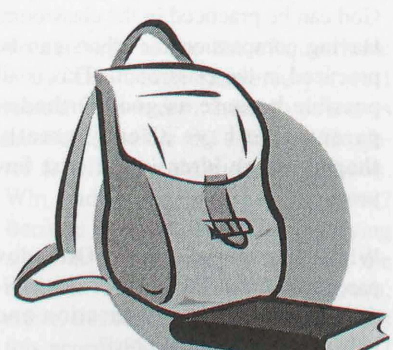

Our Children & Their Godparents

by Matushka Ann Lardas

The spiritual upbringing of their children is the parents' foremost responsibility. But something that important you don't make someone face alone.

When we go to Church, we are part of something that is bigger than our own family. The family is a "little church", and families come together to make a larger parish family. The parish is part of the bigger Church, the Body of Christ. And within the Church, we lean on others. Each of us has a patron saint. Each of us has a guardian angel. And each of us has at least one godparent, to shepherd us through things that are beyond our parents.

As parents, we choose godparents who will reinforce us, people to whom our children can turn when we are not cool enough to listen to them, and when they need to hear difficult truths from someone who loves them. Godparents do this in many ways:

Godparents pray for our kids.

Godparents shepherd our kids.

Godparents tell our kids the same things we do.

Godparents are an example for our kids.

If, God forbid, one parent should die, the godparent is someone with whom the surviving parent can discuss a child's problems - problems that other people might not notice or consider important.

My daughter's godmother lives a thousand and a half miles away, but I know that if my child has a problem that she doesn't want to run by me, she can pick up the phone and hash it out with her godmother and get good advice.

When I'm not sure about what to let the kids do or whether I'm being too strict or too lenient, godparents are a sounding board.

When my son has had a rough week in school, I can pick up the phone can tell his godfather about it, and my son will receive his own phone call from his own grown-up.

When my youngest had to be baptized (because he had to have emergency surgery) before his godmother could come home from the Glorification of his patron saint, St. John Maximovich, we contacted her in San Francisco. She told Vladika Anthony and Vladika Hilarion about the surgery, asking for their prayers. Vladika Anthony threw open the relics and prayed for John over them, at the tail end of the day of the Glorification itself, when he'd already been on his feet for more hours than I can contemplate. John came through the surgery healed and strong, and we were greatly comforted by so many prayers.

Godparents have great boldness before God.

Godparents rule.

Godparents are our person to contact in case of emergency.

For older converts especially, a godmother can answer all those questions that a woman would rather die than ask her priest. Godfathers can do the same thing for men.

Godparents hand you good books, and ask, later, if you've read them. They'll ask about your grades. They'll remember which subjects you find difficult. When the weather is bad and your health is worse and things are falling apart around you, you can remember that your godparents are praying for you, and you feel better.

I'm the worst godmother in the western world. I forget birthdays and namesdays and graduations and how old everyone is and what grade the younger ones are in or even whether or not they've started school for the year yet, but every week, at Vigil and Liturgy, at least, there's a candle lit for my godchildren.

And while I'm at it, I pray for their families.

And I'm the worst goddaughter, also, but there's a grave in Jordanville, New York, that I think of when I need answers, and even just the image of it in my mind brings peace and memories of love and wisdom. And so I pray for my godfather and his wife, and the love continues when their years have ceased.

We need godparents because things go wrong in this life. Parents die, spouses become distracted, companies fail, friends become preoccupied, but each of us needs to have someone we don't feel guilty about bothering.

We need godparents because we need

prayers. The Church, in Her wisdom, chose to reinforce the prayers of the parents, so if one fails, the other stands firm.

We need godparents to drag us - sometimes kicking and screaming - into the life of the Church, and to stretch our love beyond the borders of our families and the circle of our friends.

We need godparents so that love will increase.

Matushka Ann Lardas and her husband, Fr. George, currently live in Webster, Texas. Fr. George serves in the Houston area. They have four children.

Tips & Techniques for Godparents

by Nichola Toda Krause

Work with your godchild's parents. Talk with your godchild's parents often about his or her life, spiritual and otherwise, and ask how you can help... parents can often use another perspective - and another willing hand - as they guide their children to adulthood.

Pray through the ups and down of life with your godchild. Find out what's troubling or challenging your godchild, what he or she is excited about or eagerly anticipating, then do your best to talk about God in that context. Encourage your godchild to pray, pray together, and let your godchild know that you are praying for him or her every day.

Make a big deal of your godchild's namesday. Celebrate with a special visit and dinner if you're nearby, and give a "spiritually oriented" gift to celebrate, like an age-appropriate book of his patron saint's life, a new icon, etc. Emphasize the spiritual aspects of holidays. Make it a tradition to read the stories of the Nativity and Pascha morning with your godchild, and help his or her parents downplay the material and commercial aspects (Santa, the Easter Bunny, loads of loot in pretty wrapping). Play up the feasts of the Church instead - by bringing candles to be blessed at the Feast of the Presentation and flowers at the Dormition of the Theotokos and sharing them with your godchild, or by baking a birthday cake for the nativities of the Theotokos, Jesus, and St. John the Baptist.

Invite your godchild to go with you to Great Vespers, Matins, or weekday services for the feasts if you live close by. Encourage your whole "god-family" to come to Church for services other than the Sunday/resurrectional Divine Liturgy, if they don't do so regularly.

Ask what your godchild is learning in Church school... Discuss the lesson of the week, and offer to help with Church school homework, prepare for oratorical competition or catechism bowl, etc. Buy your godchild's first Bible, and update it regularly as his or her reading level increases. Encourage him or her to study the gospel!

Help your godchild serve God. Choose a service project to work at regularly together, such as working at a hot-meal program or visiting parishioners in the hospital. Help him or her discover new ways to use God-given talents to help others - the artistic might design posters or programs for retreats, the musical might record Church music for shut-ins, etc. Encourage your godsons to serve in the altar, too, and "cheer them on" each week.

Encourage both boys and girls to attend seminary, and explore the monastic lifestyle, if they show interest. Mention the priesthood as a "career choice" to your godsons, and help them learn more about what our Orthodox clergy do - and how important their calling to guide others in the Faith is to all of us!

Make your godchild "one of the family". Include your godchild, and his or her parents and siblings, in your own family's "social" events: reunions, picnics, camping trips, and zoo and museum outings. Spend time together.

Keep in touch by phone, e-mail, or postcard if your godchildren are out of state or across the globe. Prayer and love in Christ know no distance!

Thanks to Fr. Timothy Sawchak of SS. Peter & Paul Orthodox Church in Lakewood, Ohio, for suggesting many of these wonderful tips for godparents.

This article is reprinted from Orthodox Family Life. http://www.theologic.com/oflweb.

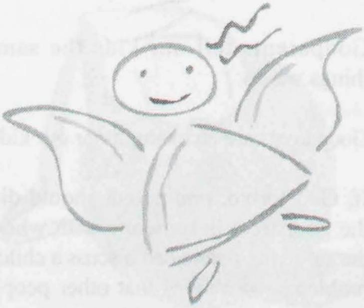

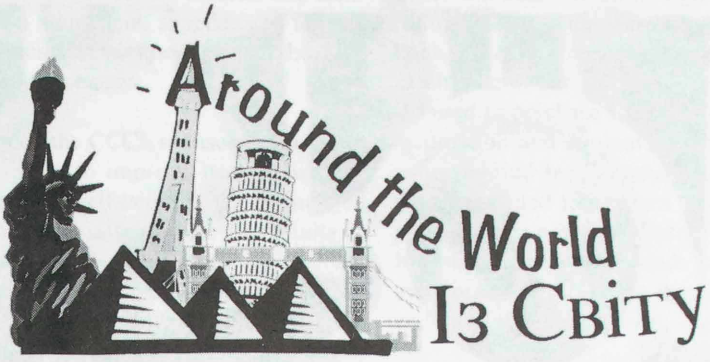

Children of Chernobyl Canadian Fund

Sixteen years have passed since the world's worst nuclear accident, the Chernobyl explosion of April 26, 1986. The tragic human cost of this disaster is still evident, and the problems created remain some of the most painful for Ukraine. This catastrophe continues to have detrimental effects on the health of millions of men, women, and especially children, in Ukraine.

Not until the year 2016 will the world be able to assess and evaluate the long term impact of this tragedy on the nation's health, especially of those who were young during the accident, and their respective offspring. The year 2016 is significant because it will mark the 30 year, half-life of radioactive Cesium 137, an especially dangerous isotope which is widely dispersed throughout Ukraine, Belarus, and parts of Russia.

Furthermore, beneath the surface of the land, in the fields and forests, and even in the food supply itself, lie hot particles of Plutonium and other radioactive poisons that could threaten many generations yet unborn.

A recent Israeli-Ukrainian health study published in the Journal of Medicine, reported growing evidence that genetic damage could reach deep into future generations. Although we may never know the full extent of this horrendous tragedy, we do know that today, there does exist pain, suffering, hopelessness and loneliness. We also know that Ukraine's antiquated health care system, so shamefullly neglected by the former Soviet authorities, is unable to cope with this extra burden.

The most pressing problem now is to find storage for the spent fuel and other radioactive waste inside the number three reactor. Another problem is the concrete encasement (sarcophagus) which now has several cracks. These cracks need immediate

repair. The sarcophagus was built in haste following the 1986 nuclear accident. Millions of dollars are needed to rebuild and maintain this sarcophagus from a complete collapse.

Then there is a danger in leaving the 200 tons of nuclear fuel and 3000 tons of contaminated water entombed in the sarcophagus, and also a danger in storing it. Removing the waste could cause further radioactive damage and threaten the mighty Dnipro river. Some 34 million people depend on the Dnipro for their drinking water.

Chernobyl's fallout knew no boundaries, and our efforts to help Ukraine must have no boundaries. Human ingenuity must find a way to guarantee the safety of the radioactive material entombed in the sarcophagus. Safeguarding Chernobyl from a further disaster must be a priority of the entire world. We cannot wish away the consequences of this catastrophe. They are with us today, and will continue to have effects on many generations yet unborn. At present, 3.5 million people live on Ukrainian territory still contaminated by radiation. Of those, 1 million are children, the future of Ukraine.

The radioactive fallout of the nuclear accident mutilates the gene pool and devastates the environment. However, the real scale of the catastrophe which displaced hundreds of thousands of people and turned bustling villages and towns into ghost towns, has turned out to be far greater than once thought. There has been a dramatic increase in childhood thyroid cancers, leukemias, anemias, congenital malformations, and alterations of the immune system. Ukraine's health ministry is also worried about an increase in the deaths of emergency workers, most of whom are still under the age of 50. The death rate in this group is double the national average.

Even though the last operating unit of the Chernobyl nuclear power plant was closed on December 15, 2000, that does not mean that the Chernobyl problems have been eliminated. The grinding poverty, the poor quality of nutrition, the residual effects of Chernobyl and degradation of the environment have resulted in the heightened need for most basic medication, medical supplies and equipment.

And so, in 1989, the Children of Chernobyl Canadian Fund (CCCF), a registered charitable organization, was established to respond to these needs and to provide humanitarian aid to the victims of this tragedy. Specifically, the Fund provides humanitarian aid

such as medication, medical and technical equipment, supplies and food to clinics and treatment centers, hospital and orphanages.

Today the CCCF sponsors a variety of projects to improve health care and general well-being of disadvantaged and ill children as well as adults in Ukraine. The CCCF also assists long-term projects that demonstrate a commitment to education, health care, rehabilitation and community participation. One of our projects, "Help Us Help the Children" (HUHTC), addresses many needs across Ukraine. Currently, an estimated 100,000 children, ranging in age from infancy to 17 years, are living in orphanages in Ukraine. This project is committed to improving the conditions of these institutions. Before the 1986 Chernobyl accident, only a small percentage of children in these orphanages had birth defects; today the comparable number is 60 percent.

The CCCF does not bring children to Canada because it is not cost effective. We find our dollars go much further by targeting our aid on site. Each dollar becomes four dollars in purchasing power. All funds donated are used to purchase Canadian goods, medication and equipment which is accompanied by Canadian medical consultants and technicians to ensure proper delivery and distribution. Inventory and donated goods are well monitored to ensure that they do not end up on the black market.

We are extremely proud of our accomplishments to date, but none of this would be possible without the generosity of concerned people who care enough to give, to help those who are unable to help themselves.

And so, a heartfelt thank you to all who have so generously donated to support the work of the CCCF and its various projects. Your help is greatly valued and appreciated. We look forward to your continued support so that we may keep on making a difference in the lives of people we touch through our work.

Please send your tax-deductible donation to:

Children of Chernobyl Canadian Fund
772 West 52 Ave.
Vancouver BC
V6P 1G4

For more information, please contact:

Agnes Kripps at 604-321-6460.

Agnes Kripps is a Director on the National Board of Children of Chernobyl, and President of the Vancouver Chapter CCCF. Agnes Kripps was the first person of Ukrainian ancestry to be elected August 27, 1969 as a Member of the Legislative Assembly of British Columbia (representing Vancouver South constituency) and also the first woman in Canada to be elected President of the Ukrainian Canadian Congress (Vancouver Branch) in 1962-3. She is a very proud member of the UWAC, Lesia Ukrainka branch at the Holy Trinity Ukrainian Orthodox Cathedral.

THANK YOU TO OUR SUBSCRIBERS

Please accept our sincere thank you for your positive response to reminder letters sent to subscribers this past spring. We are still receiving responses along with back and future payments for subscriptions. It would be greatly appreciated if you would occasionally check your label and forward your subscrption payment in a timely fashion. Reminder letters are costly in terms of time, stationery and postage. Your attention to this matter would greatly aleviate this expense.

ПОДЯКА ПЕРЕДПЛАТНИКАМ

Сердечно дякуємо за Ваш позитивний відгук на листи упімнення за передплати. Ми ще і досі одержуємо відповіді з оплатою за заборгованість і за наступні роки. Бажаним є, щоб Ви висилали свою передплату вчасно подлук дати на Вашій наліпці на журналі, що ощадить час і витрати на папір, конверти і значки. Ваша увага до цієї справи улекшить цей фінансовий видаток.

ADVERTISE IN *Promin*

Advertising rates for one year are:

business card	$150.00
1/4 page	$250.00
1/3 page (outer column)	$375.00
1/2 page	$500.00
full page	$900.00

Subscriptions and advertisements should be directed to the Promin address as provided on the inside cover.

Галя Щерблюк, Крайова Референтка Променя
Helen Scherbluk, National Promin Convenor

For Our Children

Нашим Дітям

THE EDUCATION OF A KING

I Samuel 16, 18

Excerpted from "Two Spies on a Rooftop and Other Story Sermons for Children" by Marianne Radius

This story is about two men to whom God assigned lessons to be learned. One of them refused to learn. He came to an unhappy end. The other worked patiently, faithfully, willingly, even though he sometimes wondered why he had to learn these things, why it took so long before he graduated. He became an instrument useful in God's hand. In the school these two men attended, and through the lessons that God assigned, their lives became strangely intertwined. Both of the men were kings. The one who refused to learn God's lessons, who repeatedly rejected God's commands, was Saul. And so at last God rejected the king who had rejected God. For the man who will not obey, who refuses to learn, cannot rule God's people. Unknown to Saul, God sent the prophet Samuel to Bethlehem to anoint David as the new king.

And so David's lessons began. Where would you learn to be a king? Where better than at the court itself? The Holy Spirit of God had left Saul. For this is what happens to every man who refuses to learn, who resists God's teaching. At last God leaves him to the life he has chosen. Now Saul was tormented by an evil spirit. His conscience reproached him. He brooded bitterly about the loss of the kingdom. He wondered with fierce jealously who had been chosen to take his place. He became suspicious of everyone who was successful as a soldier, or popular among the people. He flew into violent rages, or sank into moods of deep depression.

His servants were troubled by the king's black moods. There are doctors to heal a broken leg or an aching tooth, but no doctor to cure a sick soul. But men have long known that music can soothe a man who suffers the darkness of despair. "Let us search out a man who is a skilled player on the harp," Saul's servants said to him. "When the evil spirit torments you, he can play soothing music, and you will be restored." And Saul, sunk in deep despair, said, "Find me such a man."

So David came to the king's court. Saul loved the handsome young shepherd boy. He made him his armor-bearer, and David accompanied the king, carrying his weapons when they went into battle against the Philistines. And when the king's violent moods came upon him, David played sweet music on the harp, and the king's dreadful sickness was relieved.

Before this, David had lived a solitary life, caring for his father's sheep. Now he lived the busy life of the king's court. He met important people. He discovered how the country was run, and what the king's duties were. He became a brave soldier -- the boy whose previous battles had been against the bears and lions that threatened his father's sheep. Saul set David as an officer over a troop of soldiers. David learned how to handle men, and how to lead them in battle. And he was successful in everything he did, because God was with him. Soon the whole country knew and loved the young soldier-musician.

These were all important parts of David's education. But I want you to notice that David himself did not understand why he must learn all these things. Perhaps he sometimes wondered when, or how, God was going to give him the kingdom. Perhaps he sometimes thought he must have dreamed that day in Bethlehem when Samuel anointed him with oil as king of God's people. But he went

faithfully about the tasks God assigned from day to day. He walked in trust, believing that God had planned his life.

When the army returned from war against the philistines, the women of Israel came out to meet the soldiers. They sang a chant of victory: *Saul has killed his thousands, and David his ten thousands.* When King Saul heard these words, he was very angry. A bitter suspicion haunted his darkened mind. Was it possible that this young nobody, David, whom he himself had promoted from being only a sheep-tender to the life of the court -- was it possible that this was the new king, chosen by God? "They say," he muttered to himself, "that I have killed thousands, but David has killed ten thousands. What more could he have but the kingdom itself?" From that day on Saul hated David with a jealous hatred.

The next morning the evil spirit attacked Saul. He raved violently as he stormed about the palace. David played, as he usually did, on his harp. Saul stared at him with maddened eyes. "I will fix him ambitions," he thought. "I will pin him to the wall with this spear." And he flung his spear at David. But God averted the spear. David was not harmed. Was this, too, part of David's education? Yes, I think it was. This was a lesson in trust. It was a lesson David was going to have to learn over and over in the next few years.

Пошли нам, Боже,
маленьким дітям,
щастя, здоров'я
на довгі літа!

Щоб виростали
розумні й сильні,
душею чисті
і серцем вільні.

Катерина Перелісна

Учися мій друже,
відмінником будь,
люби і поля, і діброви!
І де б ти не був,
де б не жив - не забудь
своєї вкраїнської мови!

Володимир Сосюра

ШКОЛЯРИК

Це не вигадка, не казка
що віднині я - школярик.
Ось портфелик
мій, будь ласка,
а в портфелику - букварик.

А в портфелі - акварелі
грають барвами м'якими,
є і зошити в портфелі,
і щоденник поряд з ними.

Лиш оцінок ще немає,
бо почав я вчитись тільки,
хоч сестричка вже питає,
чи носитиму п'ятірки.

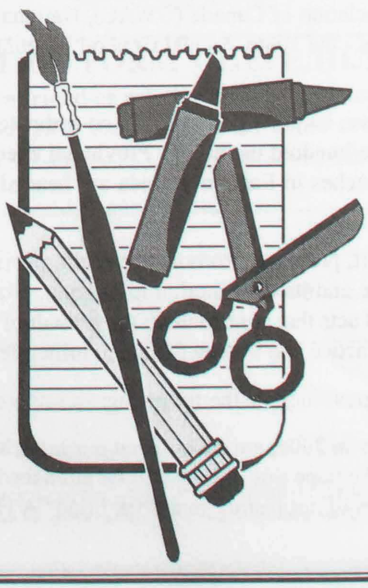

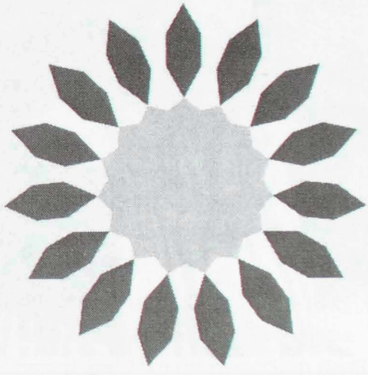

Вадим Скомаровський

МАМИНЕ СОНЕЧКО

Наш Василько невеличкий
Вже абетку знає, -
Він про зайчика й лисичку
Мамі прочитає.

Казочки цікаві любить
І гарні малюнки,
Мама книжечки купує
Йому на дарунки.

Як про вовка він читає,
В страху притаїться, -
Того вовка-сіромаху
Трохи він боїться.

Мама каже: - Ти, мій сину, -
Сонечко маленьке,
Книжечки читати любиш, -
Будеш розумененький!

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ
Ukrainian Women's Association of Canada

Sonja Bejzyk, National President UWAC
Соня Бейзик, Крайова Голова СУК

NEWS FROM THE NATIONAL OFFICE

Following is the report I submitted to the National Council of Women of Canada at their AGM, May 2002 on behalf of the Ukrainian Women's Association of Canada. It was published along with other annual reports and was well received by participants of the AGM. As the new season of organizational activities begins, I encourage our members/branches to take an active part in Council of Women at all levels. Our voice on behalf of Ukrainian women is important not only to the Ukrainian Community but to the overall Canadian Community. Council of Women speaks to the government on behalf of all women and families and our input on these issues is vital.

Sonja Bejzyk
National President UWAC

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA

Sonja Bejzyk, President

On behalf of the Ukrainian Women's Association of Canada (UWAC), National Executive, I would like to extend my sincere best welcome to all participants to this - the 109th Annual General Meeting of NCWC that is taking place in Halifax, Nova Scotia.

With respect to UWAC's National Executive, its principal task is to co-ordinate activities of eighty-five (85) local branches found across Canada having twenty five hundred members. Provincial executives head branches in British Columbia, Alberta, Saskatchewan and Manitoba; branches in Eastern Canada are headed by the one executive presently located in Montreal, Quebec.

The purpose of our association is to support, preserve, promote, maintain, provide, disseminate and publish representative facts, which portray the Ukrainian heritage and its contribution to Canada. To accomplish this purpose, the UWAC supports and executes all manner of deeds and acts that contribute to the growth of the Ukrainian Orthodox Church of Canada (UOCC) and encourages its members to practice and live by Christian principles as enunciated by the UOCC.

Some of the projects and initiatives in progress include the following:

* On the occasion of our 75th anniversary in 2001, we encouraged our branches to submit brief summaries of their activities for the period 1975 - 2000. We hope this history will be published in the near future. We already have published and documented the first 50 years of our history in a book titled "A Half Century of Service to the Community,

An Outline History of the UWAC 1926 - 1976."

* We anticipate launching a tape and CD of children's spiritual and secular songs later this summer at a conference we will be hosting in Winnipeg.

* We will be publishing a teachers' handbook to be used in our Ukrainian-English bilingual pre-nursery schools (sadochoks).

* At our next biannual convention, which will be held in Calgary in 2003, we hope to launch a book consisting of articles taken out of the biweekly newspaper published by our UOCC - The Herald. The articles are written by our First Vice-President Jane Luchak, and are appropriate for use by our Sunday schools and our bilingual Ukrainian schools.

* We continue to publish a bilingual monthly journal - Promin. This journal covers a range of topics: historical and current events, social issues of interest to today's women, biographical sketches of women making significant contributions to the Ukrainian community in Canada and abroad, and human rights issues. Our capable and dedicated editors, Orysia Sushko and Oksana Arseneault, who are members of the organization publish the journal in Hamilton, Ontario.

* Through the initiative of our St. Olha branch located at St. Volodymyr's Cathedral in Toronto, a brief was prepared and submitted to "The Commission on the Future of Health Care in Canada".

* We continue to support and provide guidance to our youth - the "Canadian Ukrainian Youth Association - CYMK - Ukrainian Orthodox Youth".

* Our membership plays an important role in the development and continuing support of the Ukrainian Museum of Canada - UWAC, located in Saskatoon. The work of the National Museum is advanced with the help of five affiliate branches found in Vancouver, Edmonton, Calgary, Winnipeg and Toronto. The Museum and its branches are actively encouraging Ukrainian arts and craft through workshops as well as through in-house and traveling displays and exhibits.

All across Canada, our association is represented at the local, provincial and national levels of the Council of Women. Our participation allows us to have a voice in the many issues that especially affect women and our families. We encourage our membership to continue to develop partnerships within the structure of the Council and take on leadership roles wherever possible. Reports, such as this one, give us the opportunity to share the multi-faceted role played by our Ukrainian women, while we nurture our distinct culture and spiritual heritage. We too are a part of canada's multi-cultural society. Our organization is committed to supporting the National Council of Women of Canada and urges our members to take an active role in it. On behalf of our membership, allow me to extend our sincerest wishes for a successful annual general meeting.

PROMIN SUBSCRIPTION FORM / ПЕРЕДПЛАТА НА ПРОМІНЬ

Give a Promin subscription as a gift to a friend or relative in Canada, Ukraine or any other country. A card will be enclosed acknowledging your gift. Use this form for a new or renewed subscription as well.

Gift ______ New Subscription ______ Renewed Subscription ______

Name ____________________

Address ____________________

City ________ Province ________ Country ________ Postal Code ______

If GIFT indicate from whom ____________________

Cheque or money order enclosed in the amount of $ ________ for ________ year(s) at $20 ($25) a year

Canada - $20 a year, Other countries - $25 a year - В Канаді - $20 на рік, В інших країнах - $25 на рік

PROMIN - BOX 57268, JACKSON STATION, HAMILTON, ONTARIO, CANADA L8P 4X1

Громадська Хроніка
Community Events

День Членства СУК Вінніпезький відділ ім. Лесі Українки

l to r: Nellie Mischuk, dobr. Jane Luchak (recipient of certificate), Sonja Bejzyk, Margaret Pestrak

Після Богослуження 3-го березня, в авдиторії Катедри Персвятої Тройці відбулося свято, що вже десятки літ називають День Членства, -- це коли підводять підсумки нашої праці, пригадують про наші завдання та цілі, а також особливо виділяють тих, хто найдовше належить до СУК, активно працюючи на громадській ниві.

На це свято запрошують гостей: найголовнішим гостем є наш Владика Митрополит Василій, як також і голова президії Консисторії прот. В. Макаренко, наші священики-настоятелі, наша Централя і Провінційна управа, та інші гості. В цей день нам хотілося б, щоб наші ряди поповнилися великим числом нових членок, щоб авдиторія була дійсно святкова і урочиста, звучав наш гимн СУК, стояли прапори, щоб робилися фотознимки на згадку й було якнайбільше наших членок, вбраних в святкову українськи одежу, а на столах веселили око квіти -- отже, багато праці, вміння -- треба докласти, щоб це свято було справжнім святом.

Тому, велика подяка і шана Комітетові членства і всім, хто причинилися до цього Дня і зробили все, як належить.

З благословення Владики розпочалося свято, і голова відділу Анастасія Міщук сказала вступне слово, після чого всією програмою керувала її перша заступниця Маргарить Пестрак та представники Комітету членства, які представляли наших почесних членок, розповідали їхні біографії, цікаві моменти з життя та працю в організації.

Гарно сказала наша голова Централі Соня Бейзик в своєму слові-привітанні: щоб ми були відважні, повні оптимізму і гідні наших попередників та основоположників. Далі слідувало найголовніше -- відзначення наших почесних членок і нагородження їх грамотами: це Марія Юрків - 70 літ членства, добр. Юстина Лучак та Софія Тесарська - 50 літ, і по 25 літ - Ольга Босвик, Джуді Ласько, добр. Лариса Макаренко та Ольга Сорбій.

Уявіть собі -- наш СУК був заснований в Саскатуні в 1926 році, отже сьогодні вже 76 літ його існуванню, чи багато є Союзанок в наших 100 відділах по всій Канаді, щоб могли похвалитися 70-роками праці в організації! В нашому відділі ім. Лесі Українки -- такою є Марія Юрків (а коли вона тільки-но вступила до СУК в 1923 р., то була Марійкою Павлик -- дочкою Наталки та Григорія Павликів). Здобула з часом професію вчительки, і почала свій шлях в СУК, у відділі Доньки України в Regina

Sask. Звичайно, вчителюючи в школі, застосувала свої вміння як педагога то володіння українською мовою і в організації СУК: провадила Українську та Недільну школи, організовувала різні концерти, дерегувала хором в церкві, навчала українській культурі, мистецтву. Одним словом, збереження спадщини.

Коли вийшла заміж за Івана Юркова, то оселилися в Давфин, Манітоба, тоді вже продовжила працю у відділі ім. Лесі Українка, була і секретаркою, і головою, і представницею в різних комітетах. Наприклад, в роках 1945-1949 займала позицію голови Провінційної Екзекутиви (Манітоби). З 1950 року починається участь Марії Юрків в нашому відділі -- як секретарки, голови відділу, як вчительки Української та Недільної шкіл, представниці до Канадської Національної Ради, Червоного хреста, Комітету Українок Канади ... Пру цьому, на протязі 21 роки вчителювала в канадських школах, і на протязі 16 років, в українських.

Mary Yurkiw

Великий, сповнений активної праці відрізок життя Марія Юрків в нашій організації, це є історія українського канадського жіноцтва, де золотою ниткою проходить і виховна праця серед української молоді, і в загальному -- посвята і любов до рідної справи.

Повертаючись до слів Президента Централі Соні Бейзик, про які я писала напочатку допису, безсумнівно можна твердити, що з таких Союзанок, як Марія Юрків треба брати приклад -- віддавати свій час, вміння, і ще до того ж підтримувати фінансово -- і Інститут ім. Петра Могили, і Колегію Св. Андрея, і Музей, і Церкву, і українські справи взагалі.

Коли я з Марією Юрків зустрілася, щоб про це написати, -- якраз збиралися оглядати фільм, дискутувати -- мешканці Дому для старших при Соборі Св. Покрови Божої Матері, де живе і п-ні Юрків. Чи ви здивуєтеся, коли скажу Вам, що це організувала саме вона! Особисто, я -- не здивувалася, бо хіба може така людина сидіти сама вдома, „склавши руки"? Хто був активний, працьовитий, здатний на всякі задуми, ідеї, той вже такий буде, на скільки Богом дано! А ми тільки побажаємо „На Многая Літа"!

Людмила Павенська

UWAC Olha Basarabova Branch, Calgary, Alberta Celebrates 75th Anniversary of National UWAC November 10, 2001

The 75th Anniversary celebration began with a moleben with Very Rev. Father Taras Krochak and Father Patrick Powalinsky officiating.

Some one hundred members and attendees were then treated to tasty hors d'ourves and punch upon entering a beautifully decorated hall. A special anniversary cake marked the milestone of our celebration. Fr. Taras led us in the opening prayer. After a sumptuous dinner the members were entertained by a program chaired by Nadya Chornenky.

Rev. Taras expressed gratitude and gave his blessing for commitment and dedication of our UWAC members. Oksana Ensslen, provincial UWAC president, also commented on the work for our church by our members, particularly the founding members who laid the groundwork in Calgary.

The program delighted the audience with instrumental pieces by the grandchildren of Olga Kurczaba and Jean Holuk. Audrey and Tim Michayluk and their children serenaded the members with many beautiful folk songs, weaving in amongst the tables during the dinner hour. Yalenka Ensemble energetically performed dances from several regions of Ukraine. Baba Kishka was the featured artist of the evening who did a humorous skit pertaining to the history of UWAC. These included religious, cultural, monetary and social facets of church life.

l to r: Prov. Pres. Oksana Ensslen, UWAC Calgary Pres. Shirley Din

Special Events Committee - l to r: Jean Holuk, Shirley Din, Olga Boykiw, Vivian McKee, Chair person - Nadya Chornenky

Headtable guests and past presidents - l to r: Chairperson - Nadya Chornenky, Calgary UWAC pres. - Shirley Din, Prov. Pres. - Oksana Ensslen, Past-pres. - Anne Humenuk, Fr. Patrick Pawalinsky, dobr. Donna Krochak, Very Rev. Fr. Taras Krochak, Past-presidents: Nadia Kobylniuk, Mary Chernezky, Lesia Hawrelak, Jeanne Makowsky, Olga Mukanik. not present for picture - Natalie Matweow

The Michayluk Family - Tim and Audrey with daughters Katrina and Julianna

Current president Shirley Din and Oksana Ensslen presented the past presidents with a 75th Anniversary plate plus a scroll. Our twenty-five year recipients were also honoured on this day, as normally is done at the Thanksgiving dinner in Calgary. Additionally, each member received a gift of appreciation as organized by Jean Holuk, Olga Boykiw and Vivian McKee. Fr. Patrick closed the evening with congratulations and a prayer.

This special event program was organized by Shirley Din, Olga Boykiw, Vivian McKee and Jean Holuk. The committee, on behalf of UWAC, is grateful for the spiritual guidance of Fr. Taras and Fr. Patrick and Dobr. Donna. We thank those who participated and attended.

God Bless!

Jean Holuk, Organizing Committee Member
Aka Papish, Corresponding Secretary

Вшанування Анни Звоздецької з нагоди 80-ліття

4-го січня 2002 р. в місті Едмонтон, Альберта відбувся надзвичайний вечір в Катедрі Св. Івана.

В цей день сповнилося 80-ліття народження відомої членки СУК, матері чотирьох дітей і бабусі, Анни Звоздецької, з роду Пригор.

Молебень в Катедрі Св. Івана відслужив о. Стефан Семотюк, а гостинна вечеря, і програми цього свята відбулися в Катедральні залі.

Предсідником програми був внук Пані Звоздецької, Михась Цьона, сина Стефан і Орисі. В програмі брали участь всі діти і внуки, сестри, брат і племінники.

Програма надала Пані Анні велике задоволення, велику радість, бо діти й внуки співали, деклямували і грали на інструментах, бо Пані Анна навчила своїх дітей й внук від дитинства говорити, деклямувати, співати, грати і танцювати. Вона навчила своїх дітей молитися, любити і шанувати свою віру, свою церкву. Внучка Андрія Цьона заграла клеренет, внук Мирон Звоздецький заграв на скрипку, і внучка Арiянна Звоздецька деклямувала вірш вбрана в прикрасний вінок. Констанція Бравн і Роксана Звоздецька відспівали дует - пісня „В гаю зелененькім". Заспівала Арiянна, а на інструментах грали Андрія Цьона, Мирон Звоздецький, син Василь, і внучка Роксана. Пані Анни діти -- Орися Цьона, Іван Звоздецький, Василь Звоздецький і Євген Звоздецький (and spouses) відспівали і гомоніли пісню Алилуя, котру СУМКівський хор часто співає.

Пані Фіона Пелех, членка відділу СУК, говорила про ювілятку, як членки церкви, СУК, і про різні її заслуги.

Анна Звоздецька і чудовий ювілейний торт

Анна і її покійний муж Ілія часто їздили на Україну, до родин. Анна їздила і відвідувала сиротинці і старих людей, і брала дарунки, книжки, і одежу. Одна племінниця приїхала до Канади з чоловіком і живе в Едмонтоні - імено Галина Звоздецька-Рудюк. Вона висловила сердечну подяку Пані Анні, і її родині.

Слідувала ще точка -- сини і дочка Орися віддеклямували вірш, „Мама", котрий їх мама їх навчила на концерт День Матері понад 40 років тому.

Племінниця Соня Кендлер коротко оповіла про свою тету Анну. Сестра Василина Ґулуцан оповідала про різні цікаві і смішні пам'ятки про Анну і її мужа Ілію. Брат Тарас Григор з Торонто додав цікаві життєві переживання. Сестра Павліна Лисак продеклямувала поему, яку вона сама написала.

Найстарший внук Кортес Звоздецький і приятель Андрій Горняткевич заграли дует на цимбали й бандуру. Телеграми прийшли від брата Петра і Марії Григор з Нипавин, Саск. і від о. і добр. Блажук, і від Івана і Анни (Григор) Москван, братова з Вінніпегу. Дві грамоти прийшли -- одна від приміера провінції Альберти, Пана Релф Клайн, а друга від Достойного Первоієрарха Митрополиа Василія, УПЦК.

Дуже емоційна точка відбулася коли діти й внуки відспівали пісню „Той старий кожух що на кільку висить" (сольо співав внук Михась). Цю пісню написала Анна, син Євген написав музику а син Василь склав на хор, а тепер в цей день 80 ліття її народження її ту прикрасну пісню заспівали.

Пані Анна Звоздецька хоч вже дочекала 80 ліття, але ще далі працює і дбає. Вона грає в манделіновій оркестрі Св. Николая Манделінова Асемблія. Вона і багато сеньорів грають, і вони всі прийшли до залі заграти на мандолінах. Заграли різні пісні і одну що пані Анна написала слова. Закінчили пісні і заграли На Многі Літа. Пані Анна подякувала всім дітям, внукам, членам, гостям. Всі присутні на цім святі 80 ліття заспівали і побажали Анні Звоздецькі найщиріші побажання, кріпкого здоров'я, радости і довгих літ прожити.

Марія Цьона
Blaine Lake SK

Kamloops BC Branch Honours Long Service Members

Combined with a recent *chram* celebration and blessing of the church icons by Archbishop John, the Lesia Ukrainka Branch of the UWAC celebrated their thirty-fifth anniversary. The occasion was marked with Provincial President Vicky Pushka presenting certificates to eleven members, six of whom have been members since the branch was formed in 1967. Original President, Maggie Orell, received her 35-year certificate, as did original Secretary, Liz Lyne, and Treasurer, Kay Pawlyshyn. Elsie Swiatchewich, Florence Riley and Kaye Sadoway were also honoured as founding members. Katie Gusulak received her 50-year recognition, as part of her time was served in a different province. Mary Balan received her 37-year certificate and Bella Bugera, Melvina Fedora and Donna Mazur received their 27-year certificates.

When these years of service were totalled up, they added up to 378 years of volunteer service. What a wonderful legacy these women have given to preserving and promoting their Ukrainian culture and raising funds from pyrohy suppers and catering to build their place of worship, the Ukrainian Orthodox Church of All-Saints in Kamloops. They have also served their community by supporting such organizations as the Food Bank, the Heart and Stroke Foundation, the hospital equipment drive and the Canadian Cancer Society.

These trailblazers of our UWAC have instructed thousands of the area school children in the art of *pysanky* decorating, they have helped fund Ukrainian language classes, supported the *Sosna* dance group and CYMK-UOY. This organization actively promotes cultural displays both in the church basement and in community art galleries. Provincial President, Vicky Pushka, commended all members present on their hard work in sharing their culture for the enrichment of the entire community.

Current branch President, Liz Lyne, also congratulated all members on their achievements. She stated that we rate well in the religious aspect by living by Christian principles, by teaching young and old about our beliefs, and by welcoming new members. We also do very well in the cultural aspect through support for dance classes, literature and the arts, and promoting the same in the community. In the educational field, we have sponsored Ukrainian language classes, workshops and seminars, and have attended UWAC conventions to keep abreast of current trends. Liz further warned that we need to listen to newer, younger members in order to hold them and to attract new members. We sometimes get lost in the 'old way' being the only way of doing things.

This membership can look back with pride on what they have accomplished in the past 35 years, and with the infusion of younger members, they will be able to continue for many more years. Congratulations on a job very well done!

Submitted by
Gena Crowston,
Secretary and PR Person

Крайова Конференція Союзу Українок Канади

В днях 12 і 13-го липня, 2002 р. в привітному Вінніпезі відбулася Крайова Конференція Союзу Українок Канади. Сесії відбулися в приміщенні Колегії Св. Андрея в мабуть найтепліших днях цього літа. Помимо того, зібрані учасники із цілої Канади відчули душевну теплоту і щире привітання голови Централі Союзу Українок Канади, Дос. Соні Бейзик, Принципала Колегії д-р Вівіен Олендер і Декан Богословії Колегії о. Романа Божика і добр. Ґені Божик. Їх ласкаве і дбайливе відношення (включно із несподіванкою зимного морозива підчас сесії) багато улекшело спеку, яку ми всі спільно пережили.

l to r: Anne Klopoushak, Oksana Ennselen, Sonja Bejzyk, Orysia Sushko

Приємно згадати що в конференції брали участь всі Провінційні Голови Союзу і представники відділів кожної провінції. Всіх разом було о коло 40 учасників.

l to r: Olha Strychkowsky - Hamilton UWAC President,
Sonja Bejzyk - National UWAC President, Orysia Sushko Editor Promin,
Anna Trojan - Eastern Canada UWAC President

Конференцію відкрила голова Соня Бейзик привітальним словом і представленням намічЕної програми.

Перша частина програми була призначена для того, щоб перевірити структуру і спосіб призначення Референтур Централі. Після обширної дискусії присутні погодился, що сполучення референтур по головних темах може надати більш позитивного насліду у цій важливій праці. Також рекомендовано новий спосіб призначення Референток. Деталі відносно цієї теми будуть представлені членкам в комунікаті від голови п-ні Бейзик в скорому часі.

Після перерви на вечерю приступлено до наступної точки, яку мала рефереувати добр. Юстина Лучак (Садочки). Однак через поважні причини добр. не могла прибути на конференцію і призначений час було скористовано на представлення інформації про працю Комітету Родових і Родиних Справ при Консисторії УПЦК. Голова цього Комітету, Орися Сушко, провела дискусіний аналіз точок Резолюції Собору 2000 в цій справі. Членки брали активну участь в дискусійному процесі і виявили велике зацікливлення справ, які входять в цю ділянку. З огляду на вислід дискусії голова Комітету тепер має багато додакових інформацій відносно тем, які цікавлять членок і питання на які бажають докладних відповідей. Підкреслено те, що наше жіноцтво цікавиться і розуміє важливість поглиблення духовості серед членства, в родинах і громадах.

Після закриття вечірної сесії членки були приємно вражені прийняттям із сиром і вином, підчас

якого мали нагоди обмінятися думками, відновити давніші знайомства і виробити нові.

Сесія в суботу призначена Стратегічному Плянуванні, процес, який розпочався ще підчас Крайового Зїзду 2001 року в Бернабі, Б.К. Енергійна голова цього Комітету і рівночасно голова Централі СУМК-Укр. Прав. Молоді, Лідія Талпаш провадила цю цілоденну дискуційну сесію. Членки брали активну участь подаючи різні думки їз їх досвіду та бажання на пожвавлення майбутньої праці Союзу Українок Канади. Ця цікава дискусія документована і в скорому часі голова Централі СУК поділиться із цими інформаціями.

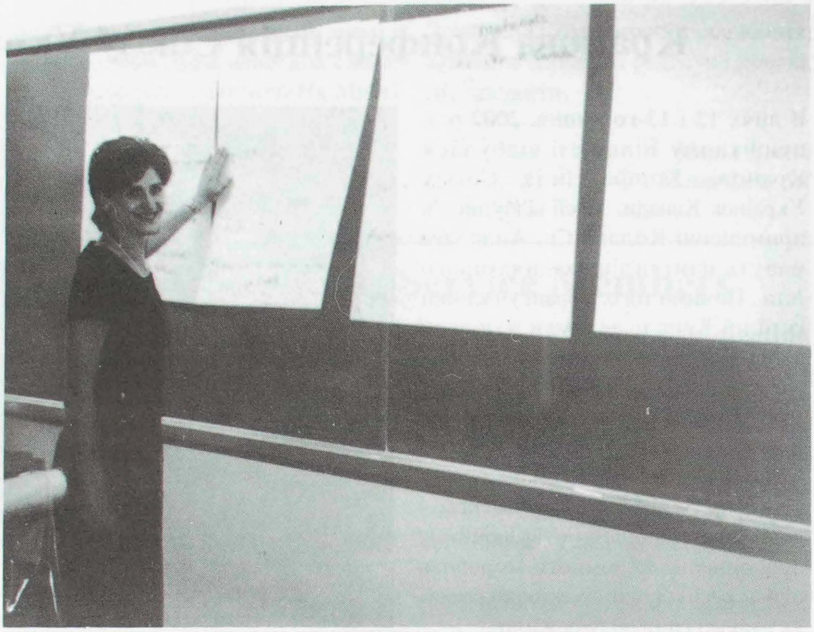

Lydia Talpash during
Strategic Planning Session

Великою несподіванкою підчас заключної вечері було вручення пожертв. Оксана Енслен, голова Провінційної Екзекутиви СУК на Альберту вручила дві пожертви із приходів проєкту Квіти Біблії. З великим зворушенням, Анна Клапушак, яка репрезентувала Український Музей Канади СУК, прийняла чека в сумі $22,000, а Орися Сушко, Головний Редактор Променя прийняла чека в сумі $11,400 для журналу. Обидві одержувачі висловили глибоку подяку за наділення таких щедрих і щирих пожертв. Пров. Екзекутиві СУК на Альберту та Комітету Квіти Біблії належиться велике признання за вміння успішно провести проєкт, який не тільки приніс фінансовий позитив, але залишив нам чудові пам'ятки квітучих картин художниці Лариси Цембалюк-Чаладин.

Отож ясно нам, що конференція відбулася на високому рівні з участю членок, які сильно дбають про майбутнє СУК. Їх вислови задоволенням ходу конференції і признання Центральній Управі за чудовий провід у цій і взагалі всіх справах Союзу зворушило голову Соню Бейзик та присутніх членок управи, які невтомно працюють для добра і розвитку Союзу Українок Канади.

Орися Сушко

ВИШИВАНА СОРОЧКА

Микола Пироженко

Виший моя кирпата,
Виший сорочку мені
Так, щоб на ній Карпати
Видно було в далині.

Виший на всенькі груди
(Квітів позич у гаю)
Так, щоб хороші люди
Бачили душу мою.

А на тім шнурочку
Китицю-колос вчени,
Вималюй на сорочці
Рідні мої степи.

Так, щоб і даль солов'їна
Й дівчина біля села . . .
Так, щоб моя Україна
Вся коло серця була.

Respiriting for the Future

The 53rd National Convention of
The Ukrainian Self-Reliance League of Canada

will be held in Calgary, Alberta
August 7, 8, 9, 10, 2003

The National CYC Executive and the Calgary Convention Committee extend a warm invitation to all members of CYC organizations and the Ukrainian Orthodox Community, to attend the National Convention in Calgary on August 7, 8, 9 and 10th of 2003. Make our western hospitality, along with our breathtaking mountains a part of your holidays in 2003!

For a registration form/package, please contact your own local component organization of CYC or call Marcia Maluta in Calgary at 403-283-7663.

Featuring:
* First Class Hotel Accommodations
* Bus Tour to Banff
* Children's Village
* Tour of St. Vladimir's Cultural Centre
* Local Shopping
* Western Food

Відновлення Духовості на Майбутнє

53-ий Крайовий З'їзд
Союзу Українців Самостійників

відбудеться в Калгарі, Альберта
від 7-го до 10-го серпня, 2003 року

Крайова управа СУС спільно із комітетом з'їзду сердечно запрошує всіх членів складових організацій СУС та членів Української Православної громади взяти участь у Крайовому з'їзду Союзу Українців Самостійників, який відбудеться від 7-го до 10-го серпня 2003 року в місті Калгарі.

Про свою участь у роботі з'їзду просимо звертатися до складових організацій СУС або подзвонити в Калгарі до Марусі Малига - 405-283-7663

В програмі роботи з'їзду заплановані наступні міроприємства:
* Поселення в 5-тий зірковий готель
* Автобусна поїздка в Банф
* Дитячий садочок
* Екскурсія по Культурному центру при Церкві Св. Володимира
* Поїздка на закупи в магазини міста Калгарі

ПРОВІНЦІЙНІ ЗЇЗДИ СОЮЗУ УКРАЇНЦІВ САМОСТІЙНИКІВ,
ЯКІ ВІДБУДУТЬСЯ ЦІЄЇ ОСЕНИ

UKRAINIAN SELF-RELIANCE LEAGUE OF CANADA
PROVINCIAL CONVENTIONS TAKING PLACE THIS FALL

АЛЬБЕРТА
27, 28, 29 вересня 2002 р.
ALBERTA
September 27, 28, 29, 2002

СХІДНЯ КАНАДА
18, 19 20 жовтня, 2002 р.
EASTERN CANADA
October 18, 19, 20, 2002

МАНІТОБА
25, 26 жовтня, 2002 р.
MANITOBA
October 25, 26, 2002

САСКАЧЕВАН
1, 2, 3, листопада 2002 р.
SASKATCHEWAN
November 1, 2, 3, 2002

Progress Made on Redress for Internment

Winnipeg -- August 23, 2002 -- Representatives of the Ukrainian Canadian community, Andrew Hladyshevsky, Q.C., (chair of the UCC Internment Committee and president of the Ukrainian Canadian Foundation of Taras Shevchenko), Dr. Lubomyr Y. Luciuk (Director of Research, Ukrainian Canadian Civil Liberties Association) and Alexandra Chyczij (a member of the Justice Committee of the Ukrainian Canadian Congress and a local constituent) met today with the Hon. Jean Augustine, MP, Secretary of State for Multiculturalism and three senior members of the Departments of Canadian Heritage and Justice, to begin the process of resolving the community's call for the recognition of Canada's first national internment operations and their impact on Canadians of Ukrainian and other east European origins.

During an hour-long meeting, the Minister indicated a willingness to move the issue forward within her own Ministry, Canadian Heritage, and others, including Parks Canada, Veteran's Affairs, Justice and other affected government departments, and to do so in the near future. Although the Minister did not specify a time line, she did pledge to meet with key ministers in September and to initiate consultations as soon as possible. Further meetings with the Ukrainian Canadian Community have been committed to and the Minister reaffirmed, in principle, her support for elements of Bill C-331, The Ukrainian Canadian Restitution Act. She also indicated she would consult Inky Mark, MP (Dauphin-Swan River), the author of the Bill.

Following the meeting, Mr. Hladyshevsky, chair of the delegation said: "We were encouraged by the Minister's understanding of the issues and her commitment to consultation and negotiation with the Ukrainian Canadian community. We finally believe that this government will resolve our community's requests in a timely and honourable fashion."

Over the past several months, discussions between the Ukrainian Canadian Congress and the Ukrainian Canadian Civil Liberties Association have resulted in the development of a consensus as to the community's position on acknowledgement and redress. A final proposal from the Ukrainian Canadian community will be placed before Minister Augustine in October 2002.

For further information contact:
Fredrick D. (Rick) Mantey,
Acting Executive Director
Ukrainian Canadian Congress
Tel 204-942-4627 Fax 204-947-3882
ucc@ucc.ca [email]

e-mail: athensptg@netaccess.on.ca

Reliability Since 1973

athens printing

- Complete in House Service →
- From Creative Design to Final Product →
- Black on White → to Full Colour Printing

- Business Stationery & Forms
- Business Cards
- Labels & Stickers
- Continuous Forms
- Brochures & Catalogues
- Newsletters & Booklets
- Invitations & Announcements
- Tickets of all Kinds
- Complete Bindery Services
- Desktop Publishing & Design

1480 Barton St. E., Hamilton, ON L8H 2W9
Tel: (905) 549-6719 Fax: (905) 549-7645

Бл. пам. Добр. Наталія Фляк

Після кількох років невилічимої слабості упокоїлася в Бозі, **Добродійка Наталія Фляк** дня 10 серпня 2002 року проживши 93 з половиною років.

Наталія Фляк, дочка Федора і Агафії з роду Ференц народилася в Зимній Воді, район Рудно, Львівської Області на Україні. Батько її працював на залізниці, а трохи пізніше перенесли його до міста Тернополя. Коли Наталії було девять років померла її добра мати, а батько по деякім часі оженився вдруге. Діти дістали мачуху і було їм дуже тяжко з нею жити.

1914-го року вибухла Перша Світова Війна, а тому науку розпочала Наталія 1917-го року і середню освіту здобула вона в при ватній жіночій гімназії Українського Педагогічного Товариства Рідна Школа в Терополі.

По закінченні науки вона працювала деякий час в кіоску солодощів Подільського Союзу Кооператив в Тернополі, а закінчивши відповідні курси вона працювала в адвокатській канцелярії Др. Богдана Стахевича понад п'ять років.

В той час Наталія познайомилася зі студентом теології Остапом Фляком і 12-го вересня, 1935 року вони повінчалися. В місяці лютім 1936-го року молода пара приєднналися до Української Православної Церкви. Муж її заохочений своїм братом Михайом, що вже закінчивав Богословські студії в Белграді, Югославія, виїхав до брата Михайла при кінці 1937-го року, щоб продовжувати Богословські студії, а Наталія осталася жити в Тернополі, очікуючи часу, коли вона зможе приїхати до свого мужа.

В травні 1939 року ще перед Другою Світовою Війною їй пощастило прибути до Югославії. З нею прибула до свойого мужа отця Михайла його дружина і маленька донечка Віра. Наталія жила в домі отця Михайла в Боснії. В квітні 1941 року Німеччина напала на Югославію і муж Остап залишив Београд, і прибув до дому свойого брата отця Михайла.

В наслідок боротьби Сербів і Хорватів, а також комуністичних партизанів Остап і Наталія разом з родиною Отця Михайла в день 14-го жовтня в день Покрови Божої Матері 1944 року втікають до Німеччини і там працюють до кінця війни 1945 року.

По закінченні війни вони опинились в таборах для переміщених осіб і останній табір, де вони довший час жили і працювали це був табір Корнберг. Тут Наталія належала і працювала в Жіночім Товаристі, і брала активну уяасть у всяких зїздах і нарадах, а крім цього вона навчала в таборовій школі і була настоятелькою великого дитячого садочка.

В 1949-ім році Наталія з своїм мужом покидає табір Корнберг і виїзджає до Канади. Проживає в Торонті і відробляє однорічний контракт, бо до Канади спровадила їх Канадська влада і оплатила всі кошти їх приїзду. По закінченні контракту Наталія працювала деякий час в Ітона, а 1-го і 2-го січня, 1950 року її муж був рукоположений Владикою Архиєпископом Мстиславом в священники. По рукоположенні отець Остап дістав до обслуги Громаду Святого Володимира в Калгари, Альберта. Тут Наталія взяла під опіку Недільну і Українську школи і в них навчала. Незалежно від того вона була акти-но включена в працю в Жіночім Товаристві.

В Калгарі, 19-го жовтня, 1950-го року народився їм син Борис, а в осені 1965 р. провід церкви перемістив отця Остапа до Давфинської Округи в Манітобі. Тут прожили не цілих два роки.

В половині 1956-го року отець Остап дістав до обслуги Радвейську Округу з осідком в Радвей. Тут Наталія належала до Жіночого місцевого відділу Союзу Українок Канади, навчала в Недільній Школі, виховувала сина і часто була примушена виконувати функцію дяка, бо округа була досить велика, а дяка не було всюди.

В вересні 1961 року Блаженніший Владика Митрополит Іларіон перемістив отця Остапа до новоорганізованої Громади Св. Іллі в Едмонтоні.

В липні 1989-го року, коли отець Остап відійшов на відпочинок, сповнилось Наталії 28 років її праці в Громаді Св. Іллі. Тут вона також належала до Союзу Українок Канади. Тут вона навчала в Недільній і Українській школах, багато років була культурно-освітною референткою, і часто вибирали її делегаткою на всякі з'їзди, конференції і наради.

На прощальнім прийнятті, коли отець і Добродійка відходила на відпочинок пані Надя Гиманик, голова Провінційного Союзу Українок Канади і членка місцевого відділу сказала між іншим таке „Добродійка активно спричинилася до успіхів Жіночого Товариства, служила як членка відділу, і дуже часто помагала в кухні при обідах та інших підприємствах. Своєю поведінкою вона дала взірцевий приклад доброї дружини, мати, та членки Громади". По закінченні праці в Громаді Св. Іллі в 1989-ім році вони перенеслися до дому для старших „Дніпро" коло Катедри Св. Івана в Едмонтоні.

За час праці отець Остап і добродійка Наталія не забували ніколи про те що треба помогти тим, що помочі потребували і в міру можливостей жертвували своїй Церкві і своїм організаціям. В Дніпрі вони прожили кілька років, а коли стан здоров'я Наталії підупадав, то вони перенеслися до Дому Опіки Св. Михаїла в Едмонтоні. Тут Наталія прожила до часу своєї смерти.

Похорон покійної добродійки Наталії відбувся з Катедри Святого Івана в Едмонтоні в днях 14-го і 15-го серпня. Парастас служили Ви-скокопреосвященніши й Владика Іван, настоятель Ми трофорний Протоієрий С. Семотюк, сослужи-лил протопресвітері Юрій Тир-жанськи й, П. Зміївський, протоієрей О. Гупка. Співали хор Катедри Святого Івана і дяк Федір Ґотслюк з поміччю інших. Катедра була майже заповнена вірними, що при йшли помолитися і вшанувати добродійку Наталію за її довголітну працю. По відправі відбулося маленке прийняття.

В четвер, другого дня відслужили Святу Літургію вище згадані священики і Митрофорний Протоієрий М. Крищук, а Високопреосвященніший Владика Іван був присутний. Проповідь в обох Відправах дав настоятель, а співчуття родині зложив Владика Іван.

При обох Відправах відбулась збірка, яку родина призначила на Катедру Святого Івана. Обидві Відправи були відслужені в Українській мові. Почесними труноносоцями обидва дні були Володимир Довганюк, Петро Тащук, Василь Муканик, Володимир Доскоч, Борис Фербей і Денис Елко. Вінки на домовину поклали родини Довганюків з Банфф і Кашубів з Чікаго. Тіло спочилої Добродійки Наталії спочило на цвинтарі Святого Михаїла в Едмонтоні. До родини було вислано багато карток співчуття з в деяких були дари на Катедру.

По похороні відбувся поминальний обід для всіх учасників похорону. Господиною прийняття була Мирослава Фербей, почесна голова відділу Союзу Українок Канади. Молитву провів настоятель Митрофорний Протоієрей С. Семотюк, а господиня представила гостей при головнім столі.

По обіді господиня в своїй промові про покійну Добродійку Наталію між іншим сказала таке: „Добр.Наталія Фляк була взірцевою людиною. Ми всі її любили і поважали, і вона своїм прикладом життя, здобула собі признання і пошану від нас всіх. Добр. Наталія була здібна, працьовита, все старалася помогти другим, дуже любила квіти і ціле своє життя любила працювати з дітьми. В наступних роках працю з дітьми добродійка провадила в кожній парафії до якої отець був призначений і так як все діти любили добродійку а добродійка любила їх".

Наступна промовниця Н. Гиманик сказала так: Ми прощаємось з людиною милою, скромною, справедливою і щирого серця що ніколи не відмовила дати помічну руку. Борисе, Ти повинен дуже гордитися своєю покійною мамою. Вона тебе дуже любила і все тебе згадувала. Розкажи своєму синові Христофорові про бабуню. Через довголітню приналежність до відділу СУК при церкві Св. Іллі добродійка Фляк навчала дітей в

українській і недільній школах, при готовляла концерти на свято Св. Миколая, День Матері і на закінчення шкільного сезону де виявляла свій талант та любов до дітей".

З черги промовляла в імені добродійок Едмонтону, Добродійка Надія Крищук. Вона розказала присутним про одноцентову збірку яку переводили діти парафії Св. Іллі. За зібрані гроші діти купили панікадило (павук) що є окрасою церкви Св. Іллі. Коли ви увійдете до Церки Св. Іллі, гляньте на панікадило, та пригадайте собі, з якою великою поставою, й любовою до своєї церкви, діти парафії його постарали, та хто їх заохотив до цього діла. Це що я згадала тільки один маленький приклад трудолюбивого життя та праці покійної добродіки Наталії. Добродійка Наталія рахується між тими піонерками нашої Української Православної Церкви в Канаді, яка робила все що могла, щоб допомогти свойому мужеві-священикові вуконувати свою душпастирську пгацю і виховувати наступне покоління".

Наступним промовцем був довголітний член Гомади Св. Іллі і її Управи В. Муканик. Він сказав, що „отець Остап Фляк і Добродійка Наталія обняли в обслугу новостворену громаду Св. Іллі в Едмонтоні 1961 року. Як отець так і добродійка віддали нашій громаді свої серця і обдарили нас взірцевою обслугою протягом 28 років. Це поверх половини історії нашої парафії. І отець і добродійка лиши-ли за собою докази які по сьогодні нагадують що вони між нами були і що вони між нами сильно попрацювали".

Господиня покликала до слова сина Бориса. Він в своїм прощальнім слові сказав „Моя мама присвятила своє життя татові і мені. Мама зі мною сиділа як я вчився, робила мені папкорн бо я все любив щось їсти як я вчився. Мама мудро і терпеливо керувала мною. Мама мене захищала, мені помагала щоб я міг вирости в люди. Мама мала лагідну силу. Її віра в Бога і любов до життя були для мене добрим прикладом, щоб жити чесно, щиро і правдиво. Дякую мамі за віддану і щиру любов до мене, дякую за мудрі поради, дякую за підтримку в моїй науці і моїх ділах. Нераз мені здавалося що мама не все розуміла і знала, але коли я пішов між люди , то тоді я побачив добро і зло і тоді нагадував собі мамині слова, пораду, допомогу і осторогу. Пам'ять про Тебе, моя рідна і люба мамо, я збережу в своїм серці повсякчас а в моїх молитвах я буду просити Бога про щасливу твою вічність. Спи спокійно, моя дорога і люба мамо. Вічна Тобі пам'ять!

Отець Остап трохи розповів про життя з покійною Наталією. Добродійка Нталія коли ще була при здоров'ю написала дещо з її життя і праці, як слідує: „Заки померла моя люба мати, я мала вже девять років. Вона мене дуже любила як дитину і в мене так як би сказати народилася любов до дітей, а коли я дістала мачуху що сильно надомною знущалася то я ще більше полюбила дітей. Моя мама мале дуже гарний квітник, бо вона дуже любила квіти. Я часто приглядалася як вона їх пильнувала, а мені наказувала, щоб я без потреби їх не зривала, бо вони це дар Божий для нас і ми любуємося їх кольорами і запахами, і я наслідуючи маму полюбила квіти. Це мені в спадку залишила моя люба мама. Я почала шукати де я моглаб знайти квіти і діти, щоб ними тішитися а дітям допомогти. В Тернополі недалеко від мого мешкання був Сирітський Захист, я туди заходила, з бідними сиротам розмолвяла, я їх часто вчила класти на себе знак Св. Хреста, я їх часто солодощами обділяла, байки їм розказувала і діти мене полюбили як я їх.

Але прийшов час я з ними попрощалася і виїхала до Югославії, а відтак до Канади. Там я відробляла контракт, а в пана де я служила був прекрасний парк з квітами. Я працювала і така нагода знайшлася. Мій муж став священиком. Він мав кілька парафій і там я мала золоту нагоду тішитися дітьми і квітами.

Одного року ми опинились в Радвей. Я подбала, щоб церква і хата були в квітах. У Радвей була Візитація Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона. Він був нашим гостем. Ранком я пробудилася щвидше, щоб Владиці послужити, але його не було в кімнаті. Я вийшла на двір і побачила що він проходджується коло хати і любується чудовими квітами. Коли він побачив мене, то в великім захопленні і голосно крикнув: Добродійко „село і серце одпочине на нашій любій Україні" (слова Тараса Шевченка). Це був найвищий і найкращий вияв любови до квітів і велике признання мені."

Родина почувається до обов'язку зложити сердечну подяку Високопреосвященнішому Владиці Іванові за відслуження Парастасу і за присутність на Святій Літургії; священикам за Службу; хорові, дякові і його помічникам за спів; почесним труноносцям; Мирославі Фербей за переведення програми, за промову і за всю поміч; за промови і співчуття Надії Гиманик, Добр. Крищук; Василеви Мукани-

кови; о. Семотюку; кухарці і її помічникам за смачну їду. Дякуємо жертводавцям за дари катедрі св. Івана і всім учасникам похорону добродійки Наталії.

Покійна добродійка Наталія залешила в смутку сового чоловіка отця Остапа, сина Бориса, невістку Орисю, внука Христофора, і дальшу родину Кашубів в Чікаго.

Прийми, Боже, душу спочилої Наталії в Свої Небесні Оселі, а ти Канадська земле стань рідною для неї землею.

Вічна Тобі память!.

На закінчення настоятель Митрофорний Протоієрей С. Семотюк склав співчуття родині і провів молитву.

Василь Муканик
19/08/02

Разом із дописом включено пожертву від о. Фляка на Пресовий Фонд Промена в сумі $100.00.

Бл. пам.
Фіона Пелех -Fiona Pelech

(1914 - 2002)

Едмонтон, Альберта - Пані Фіона Пелех була визначною членкою нашої Катедри Св. Івана, як також Союзу Українок Канади.

Ми всі її любили, і вона своїм прикладом життя, здобула собі признання і пошану від нас усіх.

Пані Фіона набула свої духовні цінності у рідній церкві, як також в Союзі Українок Канади де вона була активною членкою. Вона записалася в членство Союзу Українок Канади при Катедрі Св. Івана 45 років тому і від того часу займала різні позиції в цім відділі. Про її дальші заслуги збуду писати англійською мовою.

Today we are commemorating Fiona's life,
- her warmth of friendship
- her numerous accomplishments
- and the wonderful experiences we have all shared with her through the years.

Fiona was very special to all who knew her. Her strength of character and determination enabled her to accomplish much in her life. This she did with enthusiasm and great satisfaction.

The Ukrainian Women's Association of Canada played a major role in Fiona's life. She was an exemplary member and held numerous positions on all levels of Soyuz - local, provincial and national. Fiona was a member of this branch for 45 years, and comes from a family of 3 generations of Soyuzanky, all who excelled at what they did.

One cannot begin to list all of Fiona's accomplishments and positions she held in this branch, however, I will mention just a few. Fiona was Cultural/Educational Committee Chairman for many years, Chairman of the Church Committee, Membership and Social, CYMK advisor, and for over 20 years was Secretary for many organizations such as the National Executive of the Ukrainian Self-Reliance League of Canada, and the Provincial and National Executives of the Ukrainian Women's Association of Canada. She typed and edited hundreds of brochures, histories and Обіжники. This work she enjoyed immensely.

During her lifetime Fiona - received a multitude of public recognitions, awards, certificates, press reports, and medals too numerous to name but what gave her much satisfaction was being a member of the Alberta Ethnic Languages Teacher's Association. Fiona held the position of President and almost every executive position in the organization. From the very inception of this organization, Fiona attended almost every meeting and conference and was passionate about implementing its aims and objectives. She was often invited to be guest speaker at conferences and seminars.

Fiona was a great promoter of Bilingual Schools and often travelled Alber-

ta at her own expense encouraging parents to enroll their children in the program and informing them of the many benefits of knowing a second language.

While representing our branch at the English, French, and Ukrainian Languages Seminar in Red Deer, and later during the Leadership workshop in Banff, Fiona was honoured for her contribution and dedication to the preservation of Ethnic Languages and received the Alberta Heritage Languages Development Award.

Fiona was the recipient of the prestigious Shevchenko Medal for her immense contribution to the Ukrainian Community. She was an Honourary member of St. John's Cathedral Parish and an Honourary Member of the Ukrainian Women's Association of Canada, St. John's Cathedral Branch.

During the Commonwealth Games Fiona played a major role. She made 6 out of town trips with slide presentations promoting the Commonwealth Games, and the sale of Ukrainian Handicraft and pysanky. The Province of Alberta acknowledged her contribution.

Fiona loved to attend church services in country parishes. One of her favourite parishes was Shepenitz. This is where she grew up and which was also my father's first parish. We both rejoiced when the Shepenitz church was declared a historical sight by the Provincial Government and was beautifully restored.

Fiona loved to go on bus tours to Kalyna Country in North Eastern Alberta, stopping at museums, historical sights, churches, restaurants and tea houses. Learning about our province was important to Fiona and she encouraged everyone to participate in these excursions.

Fiona brought a lot of sweetness into our family. She taught me how to make chocolates and now my family thinks I am a genius. I told Fiona about this and she said I should not say anything to discourage them from thinking that way - because that was a very good thing, and I will have them eating out of my hand in no time.

One of Fiona's aims in life has always been to encourage young people to participate in organizational life. She was always an avid promoter of CYC fundamentals - Self-Respect, Self-Motivation, and Self-Reliance - and every so often we would see Fiona in the Seminar Room with several young people explaining the CYC chart and how all our organizations fit into the picture. She has been known to pay the registration fees for young people to attend conferences and has financially supported student exchanges.

Fiona's volunteerism knew no bounds. Even during recent times when she was not feeling well, she would quietly and without any fanfare, come to the auditorium almost every day - making sure, the tablecloths were spotless and perfectly folded, she would set tables, arrange tablecentres, take tablecloths to the coin laundry and wait to fold them. In church there were linens to change, beautifying the church, as she would say, and encouraging CYMKівці to wash the chandelier before Easter.

In Fiona's Annual Soyuz Report the last paragraph read as follows: "As members of our Association how much volunteer time do you contribute? We can't work all the time but when God gives us that extra time and the strength to move, then it is a sin to be inactive." Fiona has often said that the true reward for volunteering was the personal satisfaction derived from one's efforts.

Last year at our annual meeting, Fiona received our "Volunteer of the Year Award" - an award she so rightfully deserved. As mentioned earlier she was also honoured by the Government of Canada as a recipient of the International Year of the Volunteer Award.

Fiona will be remembered as a role model for all of us, for her optimistic approach to life, one who lived by example and never complained, but most of all, she will be remembered as a very special person who lived life with a passion, and was loved by all who knew her. We will miss her terribly. Вічна їй пам'ять!

Gloria Ferbey

Дорогій пані Фіоні Пелех в Останню Путь

Прощайте . . .

Прощайте ж, наша Подруго кохана.
Вас вже на крилах Ангели колишуть.
Пам'ять про Вас, заслужена пошана,
Наших сердець ніколи не залишать.

Слова останньої розмови з Вами
Ще гріють костенятком теплим душу.
Ще скатертин, що Ви недавно склали,
Ніхто рядків рівненьких не порушив.

Як Вас не стало, падав сніг такий густий,
Такий пухнастий і іскристо білий,
Ніби хотів свю чистоту землі
Послати Вам услід в Далекий Вирій.

Ви відлетіли Білим Журавлем,
В сніги губились пера з білих крил.
Сльозини замерзають на ходу,
Та зупинити їх немає сил.

Прощайте ж, наша Подруго кохана,
Вас вже на крилах Ангели колишуть.
Пам'ять про Вас, заслужена пошана,
Наших сердець ніколи не залишать!

Наталя Гринів
Голова Відділу Союзу Українок
Канади при Катедрі Св. Івана
Едмонтон,Альберта

We acknowledge receipt of a $50.00 donation to the Promin Press Fund

У четверту річницю упокоєння нашої дорогої мами, **Параски Котик,** яка відійшла у вічність 21 квітня, 1999 р., висилаємо в її світлу пам'ять $50.00 на журнал Промінь.

Як піонерка, членка СУК, та Української Православної Церкви від самих початків, наша покійна мама залишила багато незабутніх спомин впродовж своїх 105 років життя.

Спогади про її незабутню щиру вдачу та лагідність залишаться з нами на завжди.

Вічна їй пам'ять!

Діти: Марія Дмитрук,
Ярослав і Марія Котик
Норт Бетелфорд, Саск.

Спомин про бл. пам. Параски Котик одержано в місяці березні, і не було поміщено в той час Перепрошуємо за помилку. ОС

As an everlasting wreath in memory of our dear mother **Mary Ewanchuk**, who passed away on September 22nd, 2001 we are forwarding a donation to the Promin Press Fund in the amount of $25.00

May her memory be eternal.
Vichnaya Pamyat!

Rose, Sylvia and Whan

Forwarding a donation of $18.00 to the Promin Press Fund in memory of Sophia Wasylyshen as an everlasting wreath in her memory.

Memory Eternal!

Maria DeMarco
Newton MA, USA

Please accept my donation of $50.00 to the Promin Press Fund as an everlasting wreath in memory of **Savella Stechishen and Sophia Wasylyshen**.

This memorial tribute is in recognition of the untiring efforts and many years of service in nurturing and furthering the cause of the Ukrainian Women's Association of Canada by both of these distinguished women.

May their memory be eternal!

Helen MacPherson
Burlington, Ontario

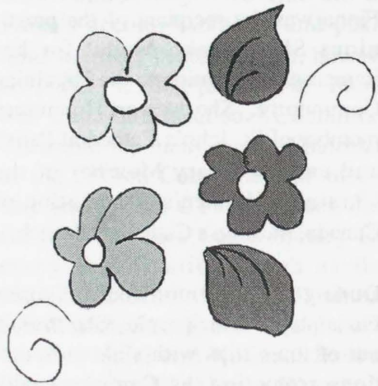

Into the black, yawning grave fly all hopes, plans, habits, calculations, and -- above all -- meaning: the meaning of life. Meaning has lost its meaning, and another incomprehensible Meaning has caused wings to grow at one's back... And I think that anyone who has had this experience of eternity, if only once; who has understood the way he is going, if only once; who has seen the One who goes before him, if only once -- such a person will find it hard to turn aside from this path: to him all comfort will seem ephemeral, all treasures valueless, all companions unnecessary, if amongst them he fails to see the One Companion, carrying his Cross.

Mother Maria of Paris
(lines written after the death of her child)

40th ANNIVERSARY DONATIONS

The donations listed in this section include all those received from July 1, 2002 to August 15, 2002. The Editorial Board gratefully acknowledtes the generous donations in support of Promin.

$11,400.00
UWAC Alberta Provincial Executive
Flowers of the Bible Society

$200.00
UWAC Lesia Ukrainka Branch, Kamloops BC

$100.00
Iris Ciona, Edmonton AB, in honour of Anna Zwozesky's 80th birthday
Zenia Stechishin, Saskatoon SK - in memory of mother, Savella Stechishin

$50.00
UWAC L. Ukrainka Branch, Waterford ON

$42.00
Mary Savisky, Saskatoon SK

$25.00
Helen Danko, Winmalee, NSW Australia

$20.00
A & M Fedchuk, Winnipeg MB

$10.00
Tonia Patraniuk, Thunder Bay ON
Olga Karmanin, Toronto ON
Anne Moksaluk, Willowdale ON
Myroslava Spytkowsky, Beamsville ON
Marie Soltys, Regina SK
Stella Spytkowsky, Beamsville ON
Maria Oschypko, Outremont QC

$5.00
Mary Kushnir, Montreal PQ

Back cover:

„Взори вишивок домашного промислу на Буковині",
видання СУК Східньої Екзекутиви, 1974
"Specimen Embroideries of the Peasant Home Industry in Bucovina", *published by the UWAC, Eastern Executive, 1974*

УКРАЇНСЬКА КАНАДСЬКА ФУНДАЦІЯ ІМ. ТАРАСА ШЕВЧЕНКА
UKRAINIAN CANADIAN FOUNDATION OF TARAS SHEVCHENKO

Let's ensure our future!

- Providing grants to promote the development of Ukrainian Canadian arts, education, literature and language since 1963. Over $4 million awarded.
- Receives financial support from the community it serves. All contributions used to increase the capital fund. Grants are awarded from the interest.
- Inquire about living bequests and designated funds.
- Perpetual recognition given to all contributors.

For more information contact:
Shevchenko Foundation
456 Main Street
Winnipeg, MB R3B 1B6
Tel. 204-942-4627
Fax 204-947-3882

Запевнімо нашу будучність!

PETERS, BROWN

CHARTERED ACCOUNTANTS

- Accounting and Auditing
- Corporate and Personal Tax
- Estate and Trusts

Advising small business since 1917

WILLIAM P. MUCHICHKA, B.A., C.A.
703 Evans Avenue Suite 100, Etobicoke, Ontario, M9C 5E9
Tel: (416) 621-3313 Fax: (416) 621-3323

MRS KATE HAWRYSH
13703 BUENA VISTA RD
EDMONTON AB
T5R 5R5
1-Oct-2003